Aktüel Gündem
Baskın Seçim
sf3

Ekonomi
Büyüdük, Büyüdük de Nasıl Kimin İçin?
sf15

Güncel
Seçim Oyunu Ve Sol
sf16

Kültür - Sanat
Bir Distopyanın Devrimcileri .
sf20

KOMİTE

NİSAN - MAYIS 2018 AYLIK SİYASİ DERGİ SAYI: 04

Kültür - Sanat
"Güneyin İsyanı" Küresel İşçi Sınıfının Oluşumu Üzerine
sf22

BİZ KAZANACAĞIZ

Çizgi sf6

1 Mayıs 2018'e Çağrımız ve Konumumuzdur

İşçiler ohal'den, khk'den, polisten, jandarmadan korkmadan yurdun dört bir yanında kesintisiz bir şekilde direnirken ve hak ararken onların öncüleri olduğunu iddia eden sendikalar ve siyasi organizasyonlar işçi sınıfının tarihsel mücadelesinin kazanımı ve sembolü olan taksim meydanı'nı değil de maltepe dolgu alanını seçiyorlar.

Emeğin Gündemi sf10

Patronlar, Sendika Ağaları Ve Sınıftan Kaçanlar: Konaklar Yıkılır Direniş Baki Kalır

"Adalet herkes için" sözü, konak direnişi'nin çehresine çarpan koca bir yalandan başka bir şey değildir. "herkes için chp", "emekten yana sol siyaset" söylemleri, chp belediyelerinde yaşanan işçi kıyımlarının gerçekliği karşısında havada salınan samimiyetsiz bir dil sürçmesi olabilir ancak.

Gençlik sf12

Komünizmin ve Hakikatin Kurucu Gücü Olarak Gençlik

Kapitalizmin nihilizmine karşı yaşamın, dayanışmanın, dostluğun değerli, özgürlüğün ise en büyük erdem olduğunu ve ancak herkes özgürse yaşamın güzel olacağını gösterecek olan komünizmdir. ve bu erdemin ve güzelliğin üzerinde yükseleceği temel, "insanlığın yarattığı bütün hazinelerin bilgisi"dir (Lenin).

555K

Şimdi bursada ipek çeken kızlar
Bir karasevda halinde söylemektedir:
Görmeğe alıştığımız nice yazlar
Kimleri alıp götürdüler ama kimleri
Karanfil bıyıklı genç teğmenleri
Ak saçlı profesörleri, öğrencileri
Adları şuramıza işlemektedir
Ah dayanmaz dayanmaz bakmaya gözler
Bir karasevda halinde söylemektedir
Şimdi bursada ipek çeken kızlar

Şimdi erzurumda çift sürenlerin
Geçit vermez kaşlarının altında
Derindir, ıssızdır, korkunçtur gözleri
Sabanın demiri girdikçe toprağa
Hınçlarını gömmektedir içine yerin.
Çünkü millet hayınları ankaralarda
Çünkü izmirlerde, çünkü istanbullarda
Çünkü başka yerlerinde memleketin
Kanına girdiler masum gençlerin
İşte onun için karanlıktır gözleri
Şimdi erzurumda çift sürenlerin.

Şimdi saat sekizdir başlar gecemiz
Gündüzü kısalttılar geceyi uzattılar
Şimdi acının ve hüznün göklerinde
Umudun yıldızı sarı yıldız mavi yıldız
Uykumuzun bir ucunda bombalar
Bir ucunda hürriyet inancı sabaha kadar
İngiliz usulü piyade tüfekleriyle
İnsanca yaşamanın onuru arasında
Milletcek bir gidip bir geliyoruz
Şimdi saat sekizdir başlar gecemiz

Şimdi ay doğar bulutlar arasından
Kavat derebeyleri yüreksiz bolu beyleri
Hırsızlar, yüzde oncular, kumar erleri
Cebren ve hile ile haklarımızı alan
Zulmü ve alçaklığı yöneten murdar üçgen
Biliyor musunuz bir orman gelişiyor şimdi
Türküleri duyuyor musunuz nice derin
Yakılmış çoban ateşleriyle dağlarda
Karanlığı tutuşturup bir köşesinden
Geceyi gündüze çevirenlerin

Biz şimdi alçak sesle konuşuyoruz ya
Sessizce birleşip sessizce ayrılıyoruz ya
Anamız çay demliyor ya güzel günlere
Sevgilimizse çiçekler koyuyor ya bardağa
Sabahları işimize gidiyoruz ya sessiz
sedasız
Bu, böyle gidecek demek değil bu işler
Biz şimdi yan yana geliyoruz ve çoğalıyoruz
Ama bir ağızdan tutturduğumuz gün
hürlüğün havasını
İşte o gün sizi tanrılar bile kurtaramaz.

Cemal Süreya

KOMİTE

KOMİTE AYLIK SİYASİ DERGİ - SAYI 4 - Ücretsizdir

İmtiyaz Sahibi Ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çayan Akbıyık **Adres:** Osmanağa Mah. Nüshetefendi Sok. No: 20/2 Kadıköy/İSTANBUL **Baskı:** C B Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi A Blok Zemin kat No: ZA16 34020 Topkapı/İSTANBUL

BASKIN SEÇİM

BU KADAR ERKEN BİR SEÇİM KARARI DIŞ SİYASET AÇISINDAN, ÖZELLİKLE SURİYE SİYASETİNDE ÖNEMLİ BİR MAKAS DEĞİŞİKLİĞİNİN DE HABERCİSİ OLABİLİR. BÜTÜNÜYLE NATOCU BİR YAKLAŞIMI BENİMSEYİP ASTANA MASASINDAN KALKMAK, ARKASINDA NATO HAVA DESTEĞİ VE SURİYE İÇİNDEKİ ASKERİ GÜCÜYLE TÜRKİYE SINIRINDAKİ BÖLGEYE SURİYE ARAP ORDUSUNU YAKLAŞTIRMAMAYA DAYALI BİR SİYASETE GEÇİŞ MÜMKÜNDÜR.

Saray rejimi kamu diplomasisi yoluyla bir "baskın seçim" yapma kararı verdi. Birkaç haftadır, Bahçeli'nin erken seçim çıkışı yapabileceği bazı mecralarda dile getiriliyordu. Bu çıkış 17 Nisan günü yapıldı. Ertesi gün siyasi kariyeri boyunca erken seçim fikrine soğuk yaklaşan Reis, yarım saatlik bir görüşmede ikna oldu -ikna olmak ne kelime- düne kadar başarı hikâyesi diye anlatılan dönem, birden çok sıkıntılı addedildi ve bir an evvel bitirilmeli denerek anayasal açıdan olabilecek en erken tarihe seçim kararı alındı. Uyum yasalarına dair henüz görünürde bir şey yok. Bir aciliyet olduğu ise ortada. Bütün bu operasyonun bir süredir yukarıdan planlandığı bellidir.

Bu aciliyetin birkaç veçhede farklı gerekçeleri olabilir. Baskın seçim kararı, iç siyaset açısından değerlendirilince Saray rejimi açısından avantajları ortaya çıkıyor. Muhalefet daha toplanmamış (İyi Parti'nin YSK tarafından seçim dışı bırakılmasına kimse şaşırmamalıdır) ve iktidarın baş aşağı gidişinin orta vadede toplanamayacağı belli olmuşken seçim yapmak; bir buçuk yıl sonra, üstelik yerel seçimlerden sonra, bu kadar önemli bir seçimi yapmaktan evladır. En azından iktidarın değerlendirmesi bu yönde gözükmektedir. Mart 2019'daki yerel seçimler kaybedilirse ne olur? Yeni rejimde, seçilmiş belediye başkanları kolayca görevden alınabilir. Bunun yolu bu dönemde yapılmıştır.

Ayrıca bu kadar erken bir seçim kararı dış siyaset açısından, özellikle Suriye siyasetinde önemli bir makas değişikliğinin de habercisi olabilir. Bütünüyle NATOcu bir yaklaşımı benimseyip Astana masasından kalkmak, arkasında NATO hava desteği ve Suriye içindeki askeri gücüyle Türkiye sınırındaki bölgeye Suriye Arap Ordusunu yaklaştırmamaya dayalı bir siyasete geçiş mümkündür. Yakında seçim yokken halkın hafızasının kısa vadeli olduğuna güvenerek hükümetler, ekonomik sıkıntıları bir süreliğine halka yükleyebilir. Fakat seçimin sonucu ne olursa olsun yeni Türkiye'de istikrar, onu arayanlar için uzak bir hayal olarak kalmaya devam eder. 7 Haziran 2015'ten bu yana üç yılda üç genel seçim yapıldı. Bu durumun bu saatten sonra tek çözümü bir daha seçim yapılmayacak bir rejimdir ve zaten gidişat da o yöndedir.

Bu iki aylık seçim sürecinin 1 Kasım 2015'e giden süreçten daha zorlu geçeceği beklenmelidir. Nasıl ki 1 Kasım, 7 Haziran'ın reddiyesi olduğu için şiddet içinde bir seçim olmuşsa; bu seçim de 16 Nisan referandumunun reddiyesi olacağı için aynı sertlikte geçecektir. Özellikle Afrin meselesinin oy devşirme kapasitesini yüksek tutmak amacıyla şovenist provokasyonlar düzenlenebilir. Seçim sandığında hırsızlığa odaklananlar seçime giden süreçte yaşanacak (kelimenin en hafif anlamıyla) adaletsizlikleri görmezden gelmeye eğilimli olmaktalar. Oysaki bunlar da seçim sonucunda en az sandık başı hırsızlığı kadar etkin oluyorlar. 10 Ekim'i yaşayanlara bu noktayı daha fazla açmaya herhalde gerek yoktur.

Kuşkusuz, baskın seçim solda boykot dile getirenlerin argümanına ahlaki bir gerekçe sağlamıştır. Siyaset çok istisna durumlarda ahlakla yürür. 24 Haziran'a giden süreçte sosyalizm ve devrim anlayışı doğrultusunda AKP'ye seçimi kaybettirecek somut seçeneğe odaklanmak gerekirse, cumhurbaşkanlığı ve genel seçimlerde farklı tutum takınmak; siyasi mücadelenin, iktidar kavgasının 25 Nisan'da bitmeyeceğinin farkında olmak; aklın kötümserliği iradenin iyimserliğiyle tam boy sınıflar mücadelesinin içinde olmak gerekir. Komiteciler, bu doğrultuda kavgaya hazırdır.

TÜRKİYE - RUSYA - İRAN EKSENİ

RUS DIŞ SİYASETİ REALİST, PRAGMATİST DEĞİL. DOLAYISIYLA, KENDİ ÇIKARIYLA TÜRKİYE'NİNKİ BAĞDAŞMADIĞI ANDA SAHADA GÜÇ KULLANMA BİR VAKA HALİNE GELECEK. DUMA'DAKİ SON KİMYASAL SALDIRI İDDİASI VE ÜÇLÜNÜN SALDIRISI SONRASI SARAY'IN VE KONTROLÜNDEKİ TÜRK MEDYASININ DURUMU; TÜRKİYE FİZİKEN ASTANA'DA OLSA DA ONUN KALBEN MACRON, MAY, NETANYAHU VE ABD ŞAHİNLERİ İLE BİRLİKTE DURDUĞUNU GÖSTERİYOR.

Orta Doğu siyasetinde her zaman NATOcu bir odak olarak hareket eden, geçmişte Nasırcılık ya da Bağlantısızlar Hareketi gibi girişimleri baltalamaya çalışan, Cezayir bağımsızlık mücadelesi sırasında Fransa ile saf tutan Türkiye; AKP'nin (yani Reis'in) ustalık döneminde, tarihinde ilk defa NATO'dan bağımsız bir tutum mu geliştiriyor? Ulusalcıların ve Reisçilerin olumlu yanıt verdiği, ezberini bozmaktan ölümden korkar gibi korkan geleneksel sol odakların kolayca olumsuz yanıtladığı bu sorunun cevabı, emperyalizmin günümüzdeki durumunun da irdelenmesini gerektiren karmaşık bir konu. Bununla beraber, Türkiye'nin esas yönelimine dair analizlere girmeden de bu ilişkinin dinamiklerini irdelemek ve sahadaki hakikatlere odaklanarak bu eksenin yakın geleceğine dair bazı kestirmelerde bulunmak mümkün.

Orta Doğu siyasetinde kutupları, Filistin sorunundaki tavırlarından bağımsız düşünmek mümkün değil. İş lafa gelince, tüm Müslüman nüfuslu ülkeler

Filistin davasını desteklediğini söyler ama esas ölçüt; İsrail'e karşı tutumdur. Bu testte Lübnan'daki siyasal çoğunluk, Suriye, Katar ve İran açıkça İsrail karşısında yer alıyor (Yeni Irak devleti hala gerçek anlamda siyasi istikrara ulaşamadığı için onu konumlandıramıyoruz). Katar'ın bir önceki ve kısmen şimdiki şeyhinin kişisel siyasal tercihleri bir yana bırakıldığında, ortada Ürdün Kralı'nın Irak'taki Şii ağırlığını da işin içine katarak tanımladığı Şii Hilali kalıyor. Şii sıfatı, Ürdün Kralı'nın bilerek yaptığı ufak bir çarpıtma. Zira Suriye, Esadların yönetiminde hep seküler bir diktatörlüktü. Filistin direniş örgütlerinin bir kısmının da içinde olduğu bu blok, kendine "Mukavemet" demeyi tercih ediyor.

Mukavemet kâğıt üstünde bir birlik olmaktan gerçekliğe ancak Suriye diktatörlüğü Arap Baharı'nın ağırlığı altında ezilip ciddi bir iç savaş ortamına sürüklenince dönüştü. Bu iç savaş boyunca İran-Suriye ortaklığı iyice gelişti. Rusya ise ancak 2014'ten sonra yavaş yavaş bu birlikteliğe dahil oldu. Ana akım uluslararası ilişkiler uzmanları, Putin'in, Sovyetler Birliği ya da Çarlık Rusyası'nın emperyal hedeflerinin hayalini kuran bir siyasi lider olduğu için Batı karşıtı olduğu fikrini pompalıyor. Hikâyenin bu versiyonu, Sovyetler'i dağıtmaları için kendilerine Batılılarca yapılan hiçbir somut taahhüdün (özellikle NATO'nun genişlemesiyle ilgili olanların) yerine getirilmemesinin gelenekçi Rus diplomasisinde yarattığı etkileri görmek istemiyor. İlk iktidara geldiğinde Alman Parlamentosu'nda yaptığı konuşma Batılılarca çok rahatlatıcı bulunan Putin, 2007 yılında Münih Güvenlik Konferansı'nda yaptığı meşhur konuşmada ilk defa NATO'yu suçlamıştı. Daha sonra bu retorik, Gürcistan'dan itibaren Batılıların somut siyasetlerini de üretti. Fakat Ukrayna ve Libya'da Batılı güçlerce verilen sözlerin tutulmaması, 2008 krizi sonrası dünyanın ekonomi politik koşulları ile birleşince; Rusya'nın kendi dış politika yaklaşımı doğrultusunda özellikle, etki alanının olduğu coğrafyalarda tek taraflı davranma tercihini daha rahatça yapmasını sağladı.

Rus dış siyaseti; klasik realist yaklaşıma uygun egemenlikçi bir vurguya sahip. İdeolojik olmaktan ziyade, reel ulusal çıkarlar ekseninde hareket etmeye dayanıyor. Düşmanını şeytanlaştırmayan, onunla her pazarlığı yapabilen, ancak çıkarı doğrultusunda sonuç elde etmek için güç kullanmaktan çekinmeyen bir diplomasi anlayışı bu. İran'ın ideolojik hamleleri ile Rusların realizmi kuşkusuz her iki ülkenin askeri ağırlığıyla birlikte Suriye İç Savaşı'nın gidişatını belirledi. Bugün Fırat'ın doğusunu, Kürtler eliyle ABD kontrol ediyor. Ürdün, İsrail ve Türkiye sınırlarında sırtlarını bu ülkelere dayayan isyancı güçler var. Haziran ayı geldiğinde ülkenin iç kısmında, Homs'un doğusundan Deyr Ez Zor'a uzanan çöllük alanda vur-kaç operasyonlarını sürdürme kapasitesi olan IŞİD dışında, silahlı muhalefet kalmayabilir. Batı ise son saldırılarının da gösterdiği üzere, Suriye'de kaybetmeyi asla sindiremeyecek.

Bu hazımsızlığın onları ne kadar saldırganlaştıracağı, bugün için Suriye denkleminin tek bilinmeyenidir.

Astana'da resim veren Türkiye ise Suriye için Rusya ve İran'dan farklı hedeflere sahip. Rusya'nın en büyük katkılarından biri, Türkiye'yi Rus ve İran hedeflerine paralel davranan bir oyuncuya dönüştürmek oldu. İlginç bir biçimde, bunu önce Türkiye'yi düşen uçağından dolayı sıkıştırarak, Türkiye tövbe edince de onun Suriye'deki emellerine önemli ölçüde bir müsamaha göstererek sağladı. Kuşkusuz, Türkiye'nin zayıf karnı, bölgede Kürtler'in yaşadığı devletler arasında herhangi bir statü talebine en kapalısı olması. Bu durum, Suriye İç Savaş'ından çok karlı çıkan Kürtler'i, her ne pahasına olursa olsun engellemeyi Türkiye'nin dış politika önceliği haline getirdi. Bu noktada, Rus müsamahakârlığı Türkiye'nin gözüne o kadar hoş geliyor ki, Reis'in dayandığı mezhepçi tabanın hülyalarıyla hiç bağdaşmayan ve geleneksel Türk diplomasisinin hiç hazzetmediği İran dış siyaseti ile ciddi bir sorun yaşamadan aynı masada oturulabilniyor. Oysa, Mukavemetin Türkiye'ye diş bilediği bir sır değil. Ama Rusya ile pazarlık yapılabilir durumda oldukça, Türkiye bunu umursamıyor.

Rus dış siyaseti realist, pragmatist değil. Dolayısıyla, kendi çıkarıyla Türkiye'ninki bağdaşmadığı anda sahada güç kullanma bir vaka haline gelecek. Duma'daki son kimyasal saldırı iddiası ve üçlünün saldırısı sonrası Saray'ın ve kontrolündeki Türk medyasının durumu; Türkiye fiziken Astana'da olsa da onun kalben Macron, May, Netanyahu ve ABD şahinleri ile birlikte durduğunu gösteriyor. Bu ekibin Kürtler'le iş tutması, Türkiye'nin kalbinin olduğu yerde bulunmasını engelliyor. Rusya'nın bunun farkında olmaması mümkün değil, onlar bu Türk şizofrenisinden sonuna kadar faydalanmak istiyorlar. Kürtler ABD tarafında olduğu sürece, onlar üzerinden yaptıkları ödemeler Rusya için önemsiz. Sonuçta, Türkiye'den kopardıkları tavizlerle Rusya'nın Türkiye'deki ekonomik çıkarları gelişiyor. Suriye İç Savaşı'nda ise genel anlamda, Türk Silahlı Kuvvetleri kontrolündeki İdlib çöplüğü, Suriye Arap Ordusunun elini rahatlatıyor.

Bu durumun orta vadede sürdürülmesi mümkün değildir. ABD, İngiltere ve Fransa'nın gerçekleştirdiği etkisiz saldırı, Batı'nın daha doğrudan müdahalesinin habercisi değilse sıra, en geç Mayıs sonunda İdlib'e gelecek. Her ne kadar Ruslar, Türkler üzülmesin diye öncelikle bölgenin Heyet Tahrir el Şam (yani El Kaide) kontrolündeki kısımlarını askeri olarak hedeflemeyi planlasa da, Suriye İç Savaşı'nın defalarca gösterdiği gibi Kürtler dışındaki Esad muhaliflerini, Suriye Arap Ordusu sahada olduğunda diğerlerinden ayırmak mümkün değildir. İlk saldırı kısa sürede tüm İdlib'i içine alan bir savaşa dönüşecektir. O gün geldiğinde, Astana sürecine sadakat noktasında karar vermesi gerekecek olan aktör; Türkiye'dir. Olaylar, Kürt çıpasının Türkiye'yi Astana'da tutmasına yetmeyecek raddeye hızlıca tırmanabilir. Bu noktada her zaman sahadaki güç dengesine ve kendi reel çıkarlarına odaklanan Rusya'nın para, kan ve itibar yatırdığı Suriye cephesinde, Mukavemet ve Esad'ı değil de Reis'i destekleyeceğini beklemek gerçekçi değildir. Reis dışı Türk aktörler eğer hala varlarsa, zaten doğaları gereği Batıcı ve Mukavemet düşmanıdır. Dolayısıyla sahadaki hakikat bize Türkiye-Rusya-İran ekseninin 2018 yazını çıkaramayacağını gösteriyor. Bu durum, Saray'ın dayandığı temel bir payandanın da yok olması anlamına gelecektir.

1 MAYIS 2018'E ÇAĞRIMIZ VE KONUMUMUZDUR

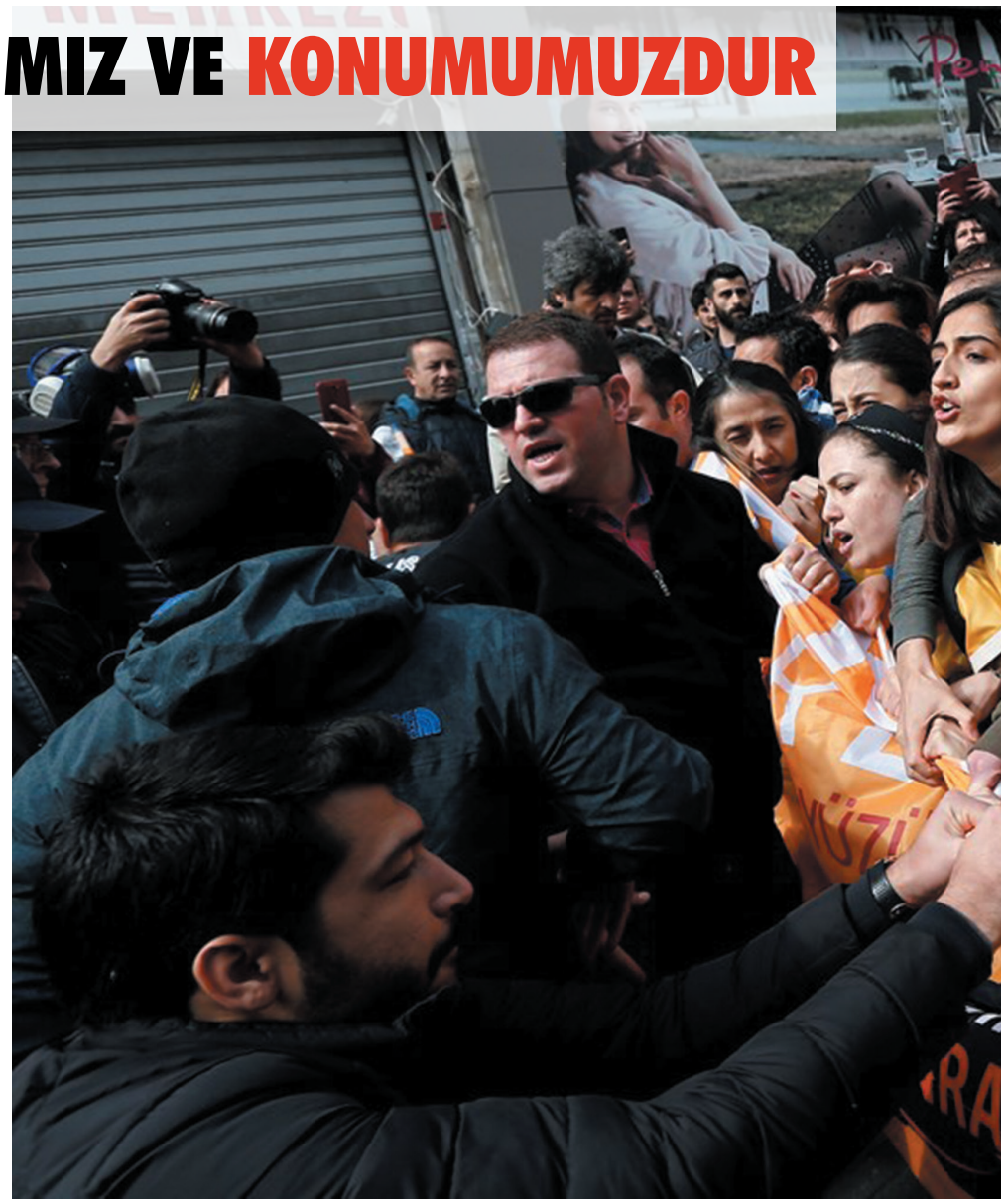

İŞÇİLER OHAL'DEN, KHK'DEN, POLİSTEN, JANDARMADAN KORKMADAN YURDUN DÖRT BİR YANINDA KESİNTİSİZ BİR ŞEKİLDE DİRENİRKEN VE HAK ARARKEN ONLARIN ÖNCÜLERİ OLDUĞUNU İDDİA EDEN SENDİKALAR VE SİYASİ ORGANİZASYONLAR İŞÇİ SINIFININ TARİHSEL MÜCADELESİNİN KAZANIMI VE SEMBOLÜ OLAN TAKSİM MEYDANI'NI DEĞİL DE MALTEPE DOLGU ALANINI SEÇİYORLAR.

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele gününü yılın diğer tüm günlerinden ayrıcalıklı kılan şey, düzen dışı bir çağrıyı içeriyor olmasıdır. Dünyada ve ülkemizde işçi sınıfı ve devrimci hareketlerin sermaye ve devletleri karşısında ödedikleri ağır bedellerle yüklendiği mücadeleler içinde kazanılmış bir barikattır, 1 Mayıs. Devletlerin ve sermayedarların 1 Mayıs tavrından ve bilincinden korkmalarının nedeni; onun sosyalizm davetini her daim güncelleyen ontolojisinin farkında olmalarıdır. 1 Mayıs, içeriği değiştirilemez ve boşaltılamaz bir işçi sınıfı silahıdır. Bu silah daima düşmana doğrultulmuş olarak kalır. Ancak egemenler 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltmak, onu ehlileştirmek çabasından asla vazgeçmezler. Onu bayram ilan ederler. Sarı sendikaları ve sağ siyasetleri 1Mayıs'larda ulusal gün ve dini bayram kutlama içeriğinde programlar yapmaya yöneltirler. Bürokratik sendikalar ve reformist, revizyonist sola da onu yasal, ehlileştirilmiş, törpülenmiş bir gün olarak geçiştirme görevi tevdi edilir.

Saray rejiminin faşist politikası, bir işçi sınıfı düşmanlığı politikasıdır. Tüm bu çabalar; örgütlenmesi engellenmiş, atomize edilmiş işçi sınıfının bir daha ayağa kalkmaması üzerine kuruludur. Kırk yılı bulan neoliberal politikalar sonucunda iş sınıfının tüm kazanımlarını tarumar eden sermaye ve devlet, halen durmuyor ve işçi sınıfını tam boyunduruk altına alma çabasından vazgeçmiyor. Bu çaba bir yandan yeni yasalarla çalışma hayatını işçiler için daha da cehenneme çevirmeyi hedeflerken sendikaları işçilerin kontrolünden çıkarırken diğer yandan, işçi sınıfı ideolojisinin taşıyıcısı olan sosyalist siyasetlerle işçi sınıfı arasına yeni mesafeler koymayı hedefledi. Hatta büyük oranda başarılı oldu da diyebiliriz.

Türkiye oligarşisi; "7 Haziran seçimlerinin" sonucundan memnun kalmayınca işçilere, emekçilere ve halklara dönük şiddet politikalarını doruğa çıkarttı. Sonrasında o zamana kadar AKP ile ortak olarak yürüyen FETÖ'nün başarısız "15 Temmuz darbe girişiminin" ardından Saray merkezli bir faşist diktatörlük politikası gütmeye başladı. 20 Temmuz 2016 yılından bu yana ise OHAL rejimi altında yaşıyoruz. Oligarşi ve sözcüsü Erdoğan'ın imzasından çıkan KHK'larla milyonların hayatının kabusa çevrilerek yönetildiğini görüyoruz. Uzun gözaltı süreleri, işkenceler, intiharlar, öğrenciler, avukatlar, doktorlar, devrimcilerle doldurulan cezaevleriyle kuşatıldık. Grev, direniş, basın açıklaması, salon toplantısı yapma yasakları, polis ve güvenlik kuvvetleri saldırısı altında işçi sınıfı ve halklar baskı ve zorla inletiliyorlar. Basın tümüyle Saray rejiminin borazanı haline getirildi. Örgütlenme özgürlüğü, basın özgürlüğü başta olmak

üzere tüm insan hak ve hürriyetleri ya ortadan kaldırılmış ya da kısıtlanmış halde. Bu durumun simgesi; Ankara'nın Yüksel Caddesinde KHK ile işten atılmalara karşı direnenlerinin direniş alanı olan İnsan Hakları Heykeli'nin polis barikatlarıyla çevrelenip gözaltına alınmış olmasıdır. Yargı tümüyle Saray'daki danışmanlarca yönetilen siyasi bir organa dönüştürülmüştür. On binlerce yurttaşın sosyal medya paylaşımları nedeniyle tutukluluğu ve yargılanmaları ise hala sürmekte. Bu süre içinde sendikaların grev kararları ivedilikle yasakla karşılaşırken sermaye grupları teşviklerle koruma altına alınmış durumda. Ekonomik kriz göstergeleri yüksek enflasyon, döviz kurlarındaki yükselişle ifadesini ortaya koyarken işçiler, işsizler "Geçinemiyoruz" diye yurdun dört bir yanında ya kendilerini yakıyorlar ya da intihara yelteniyorlar.

16 Nisan referandumunda hileli bir şekilde kazandığı zaferi "Atı alan Üsküdar'ı geçti" deyişiyle ortaya koyan Erdoğan, bu geçişin akabinde MHP ile ittifakını daha da derinleştirerek öteden beridir cihadist, siyasal İslamcı gruplar üzerinden vekaletle yürüttüğü Suriye Savaşını asalete çevirerek El Bab, Cerablus ve ardından Afrin İşgaliyle ülkeyi, asaleten bir savaş konumuna soktu.

2017 1 Mayıs'ının kesif havasını dağıtmak, baskı ortamında muhalefetin kitlesel bir gövde gösterisine olan ihtiyacı ve Taksim'den kaçışı "haklılaştırılmaya" çalışmak için bu yıl bu durum, Maltepe'ye vardı.

Milyonların toplandığı Adalet Yürüyüşü ve Maltepe Mitingi sonrasında 2017, Taksim 1 Mayısı'ndan kaçışı gerekçelendiren etmenler, fiilen ortadan kalkmıştır. Milyonlar CHP önderliğinde toplanmış, sol herhangi bir marj bırakmadan bu toplaşmaya dahil olmuş, "Hak, Hukuk, Adalet" demiş ancak, o günden bugüne tablo hiç değişmemiştir. KHK'lara karşı Ankara Yüksel'de Nuriye, Semih, Veli ve arkadaşlarının direnişi, KESK'in haftada iki gün Bakırköy ve Kadıköy Boğa'da oturma eylemleriyle süren direnişlerini saymazsak OHAL düzenine karşı yurdun dört bir yanında neredeyse sadece işçiler direndi. Avon, Bomi, PolarXP, Migros, Babacanlar Kargo, İmbat Madencilik, Kod-A, Posco Assan, Tekno Maccaferri, Teknorot, Akkimler, Balçınlar Maden İşçileri, Eskişehir Mihalıççık Linyit Madeni İşçileri, DHL, Zonguldak Hema, Amasra Hema, Murgul Eti Bakır, MSC/Medlog, Yazaki-Dilek Gültekin, Avcılar, Bakırköy Belediyeleri, İSKİ, İgdaş taşeron işçileri, Zonguldak Eren Enerji İşçileri, SCA Yıldız İşçileri, Mersin Cam İşçileri, Lüleburgaz Cam İşçileri, Elektromed İşçileri, Çiğli Altınyağ İşçileri ve adlarını burada sayamadığımız yüzlerce irili ufaklı direniş yaşandı. Metal işçileri 2015 "Metal Fırtına"dan öğrendikleri deneyimle 2018'in başında grev yasaklarını tanımayacakları kararlılığını fiili eylemler ve yürüyüşlerle, mitinglerle sermaye ve iktidara gösterince; uzun yıllardır ilk kez kazanımlarla çıktıkları bir toplu sözleşme gerçekleştirdiler. Böylelikle kendilerinden sonra yapılan tüm iş kollarındaki pazarlıkları kızıştırdılar. Taşeron işçiler, kamuda ve belediyelerde hak direnişlerine OHAL dönemi boyunca aralıksız sürdürdü. Real Market işçileri aylardır hala direnmekteler, Çankaya Belediyesi, Konya Belediyesi işçileri bu koşullarda direndi. Bugün Konak'ta 153 gündür kadro hakkı davası açtıkları için atılan 258 işçiyi temsilen direnen 6 işçinin onur mücadelesi, sendikaya ve solun sessizliğine rağmen devam ediyor.

İşçiler OHAL'den, KHK'den, polisten, jandarmadan korkmadan yurdun dört bir yanında kesintisiz bir şekilde direnirken ve hak ararken onların öncüleri olduğunu iddia eden sendikalar ve siyasi organizasyonlar işçi sınıfının tarihsel mücadelesinin kazanımı ve sembolü olan Taksim Meydanı'nı değil de Maltepe Dolgu Alanını seçiyorlar.

Gezi İsyanı etrafında yıllardır retorik yazılar yazanlar, mesele onun yolundan gitmek olunca sessizleşiyorlar. " İşçi sınıfı, işçi sınıfı" diye programlar yazanlar, işçi sınıfının direniş ve eylemlerle çizdiği yolu görüp de "1 Mayıs Taksim'dir", "1 Mayıs itaat etmez", "İşçi sınıfı boyun eğmez", "Gençlik Saray'a, faşizme, emperyalizme, siyasal İslam'a boyun eğmez" diyemiyorlar. '77 şehitlerinin yolundan, Mehmet Akif Dalcıların yolundan, Ali İsmaillerin yolundan yürüyemeyenler korkutucu analizlerle kendi topluluklarını düzen içine hizalamaktan öte bir iş yapmıyorlar. İzinle, icazetle sınıf siyaseti olmaz, devrimcilik olmaz.

İşçiler yurdun dört bir yanında kendi iş yerlerinde, havzalarında 1 Mayıs'ın anlam ve önemini öne çıkaran etkinlik ve eylemlerle hazırlanıyor ve hazırlanacak, 1 Mayıs'a. Taksim başta olmak üzere bütün kent meydanları, fabrika önleri 1 Mayıs alanımızdır. Taksim'e yürüyeceğiz ve coşkuyla, öfkeyle, neşeyle oluşturacağız özgürlük kortejlerimizi. Adalet diyen, özgürlük diyecek. Özgürlük asla itaat etmez.

BAĞIMSIZ MADEN İŞÇİLERİ SENDİKASININ KURULUŞ ZEMİNİ

Maden iş kolundaki Türkiye Taş Kömürü İşletmeleri (TTK), Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ), Eti Bakır İşletmeleri gibi kamuya ait teşebbüslerin özelleştirilmesi (sermaye gruplarına peşkeş çekilmesi) sonrasında yaşam ve hastalık riskinin yüksek olduğu iş kollarında çalışmak, tam bir "can pahasına" dönüştürüldü. Özel işletmecilik mantığı gereği kuralsızlaştırma, esnekleştirme, güvencesizleştirme politikaları ile beraber işçilik, işçi sağlığı ve iş güvenliği maliyetlerinin adeta ortadan kaldırıldığı bir köleci çalışma biçimine geçiş yapıldı. İş cinayetleri ve katliamlar arttı. Önceki tüm veriler katlanarak arttı. İşçilerin emeği değersizleşirken yaşam ve hastalık riskleri arttı. Öte yandan, maden iş kolundaki çalışan sayısı 200 bine çıkarken bu iş kolundaki iki sarı sendika olan Genel Maden-İş ve Türkiye Maden-İş Sendikası'nda örgütlü işçilerin sayısı 34 bine kadar düştü. Yani bu ağır sömürü koşulları, sendikaları yozlaştırıp zayıflatarak ve işçileri örgütsüz kılarak mümkün oldu. 301 madencinin yaşamını yitirdiği "Soma Katliamı" sonrasında hem kamuoyunun yüksek baskısı hem de Soma yerelinde gelişen maden işçileri eylemleri nedeniyle AKP iktidarı, geri adım atıp yeraltı maden işçiliğinde önceden arttırdığı emeklik süresini tekrardan 25 yıldan 20 yıla düşürüldü. Ardından haftalık çalışma süresi beş güne indirildi. "Tek" asgari ücret olan maaşların taban sınırı çift asgari ücret olarak belirlendi. Mücadele ve kamuoyunun hareketeçme yeteneği, en azından yeraltı madenciliği alanında kazanım sağladı. Yerüstü madenciliğinde ise herhangi bir düzenleme söz konusu olmadı. Yine Soma'daki eylemler ve katliamın sarsıcılığı, maden iş kolundaki işçilerin gözündeki perdeyi yırtıp attı. Her maden havzasından, çalışma koşullarına ve düşük ücretlere karşı "fiili işçi direnişleri" ortaya çıkmaya başladı.

Özelleştirme politikaları, maden ve enerji iş kolunun işleyişini uluslararası ve yerli sermaye gruplarına bırakmak anlamına gelmektedir. Sınırlı sayıdaki kamu işletmesine yeni işçi alımları yapılmayarak süreç içinde tasfiye edilmeleri hedefleniyor. Özellikle Zonguldak ve Bartın Havzası bunun trajik bir örneğini gösteriyor. Genel Maden-İş Sendikası, 90'ların başında 42 bin üyeye sahipken bu tarz bir özelleştirme siyaseti sonucu bugün, üye sayısı 7 binlere düşmüş durumdadır.

Çalışma koşullarına, düşük ücretlere ve kuralsızlığa itiraz eden işçi eylemlerinden ve geçtiğimiz aylarda yaşananlardan birkaç sonuç çıkaralım... Eskişehir Mihalıççık Linyit İşletmesi'nde çalışan 900 işçi 2017 ve 2018'de iki defa ödenmeyen ücretleri için üretimi durdurdu ve kazanım elde etti. Ancak sorunu tümüyle ortadan kaldıramadı. Cemaate ait şirketin TMSF'ye devri ve cemaate ait olan Pak-Maden-İş Sendikası'nın kapatılması sonrası sarı sendika Türkiye Maden-İş'e geçiş de işçilerin işveren karşısında haklarını geliştirmek anlamına gelmedi. Aksine, işçiler giderek yoksullaşırken maaşlarını sendikaya rağmen direnerek almak dışında yolları kalmadığını gördüler. Direnişi deneyimlediler.

Cengiz Holding'in sahibi olduğu Eti Bakır İşletmeleri A.Ş'ye ait Murgul, Damar, Akarşen ve Artvin Cerattepe'deki bakır işletmelerinde çalışan yaklaşık bin işçi, 9 Ocak tarihinde ücretlere yüzde 25 zam, Cumhuriyet Bayramı ve 1 Mayıs'ta alınmak üzere 2 ikramiye talebiyle direnişe geçti. 1951 yılından bu yana bakır üretimi yapan bölgede, önemli bir işçi hareketi geleneği var. Kamu işletmesi olduğu yıllarda inşa edilmiş olan bu gelenek, 2006 yılında işletme özelleştirme kapsamında haraç-mezat Cengiz Holding'e hediye edilince aşınmış olsa dahi, günün işçileşme koşullarında hatırlanarak verili koşullar içinde özgül bir tarzda yeniden üretilmiş durumda. Uzun bir süre modernizasyon çalışması adıyla kapalı kalan ocaklar açılırken ağırlıkla AKP teşkilatı üzerinden işçi alımları yapıldı ve bu işleyiş hala devam ediyor. On bir yıllık üretim içinde Damar ve Akarşen İşletmelerine, bir yıl önce Cerattepe'de Artvin halkının büyük direnişine rağmen, devlet zoruyla Cerattepe Bakır İşletmesi de dahil edildi. Bu işletmede işe alınan işçilerin tamamı çevre mücadelesini bölmek üzere, doğrudan AKP teşkilatları aracılığıyla alındı. Ancak söz konusu işletmenin üretim geçmişi sadece 13 aylık süreci kapsasa bile, işçilere dayatılan ağır sömürü koşulları siyasi bir birikime yol açtı. Murgul işçilerinin çağrısına, işe giriş koşullarındaki siyasi patronajın boyunduruğunun güncelliği-

ne rağmen, Cerattepe Bakır İşletmesinde tereddütsüz boyunduruğu kenara koyan işçiler eksiksiz katılımla üretimi durdurdular.

9 Ocak'ta 3 maden işletmesinde başlayan direniş; patronun temsilcilerinin, AKP'nin, vali ve kaymakamların yoğun baskısıyla ve "anlaşma sağlandı" güvencesiyle 3 günün sonunda "bastırıldı." İşçilerin elinde ise bununla ilgili vali ve kaymakama ait olan ses kayıtları mevcut. O ses kayıtlarında patronun yüzde 17'lık zammı kabul ettiği, tek bir işçinin atılmayacağı sözünü verdiği ve kendilerinin bu sözlerin takipçisi olacaklarına dair hamasi güvence sözleri var. Vali ve kaymakamların teminatları, direnişin sonlandığı Ocak ayının 11'ine ait. Ancak işçilere ilk gelen bildirimlerde bir gün önce yani, 10 Ocak'ta "4A kapsamındaki işin sonlanması nedeniyle tüm işçilerin iş akitlerinin sonlandırıldığı" yazıyor. Yani vali ve kaymakamlar, sırf patrona hizmet etmek için o yalanları direnişi yürüten komite sözcülerine söylerken beyaz yakalı yöneticilerin tamamının ve istisnasız tüm işçilerin iş akitlerinin kesin olarak sonlandırıldığı bilgisine sahiptiler. İşçiler bu açık, işçi düşmanı devlet ve patron tavrı karşısında şimdi bir çıkış yolu arıyorlar. Haklarını koruyarak firesiz işlerine geri dönmek için bir mücadele hazırlığı içindeler.

2014 yılında Damar, Akarşen maden işçileri Murgul halkıyla birlikte büyük bir direniş ortaya koyarak Siyanür Havuzları'nın yapılmasını engellemişlerdi. Bakır dışında bir madenin üretilmesine, işlenmesine izin vermeyeceklerini dosta, düşmana göstermişlerdi. Yine geçtiğimiz aylarda taşıma kooperatiflerine bağlı şoförlerin hak arayışı, işçilerin dayanışması sayesinde kazanımla sonuçlanmıştı. Yine 1980 öncesinde Yeraltı Maden-İş'in yarattığı örgütlenme ve mücadele hafızası, ilçe işletmelerinde halen güncel. Cengiz İnşaat'ın devralması sonrasında bir gelenek olarak işçiler, her birimde oluşturdukları komitelerin temsilcilerinden oluşan "sözcüler komitesi" aracılığıyla her yılın sonunda işverenle hak ve ücret pazarlığı yapıp sözlü ve yazılı mutabakata varıyorlar. Bu yıl, yeni seçilen sözcüler komitesi pazarlığı yürütüyor. Ancak bu yılki toplu pazarlık sürecine hazırlıktaki işçi cephesinde, planlama açısından bir dizi eksiklik söz konusu olmuş. Yazılı bir taslak oluşturulmadan yöneticilerle sözel bir pazarlık süreci işletilmiş, işçinin motivasyonunu ve tansiyonunu pazarlık sürecine yansıtacak iş yavaşlatma, mesai giriş çıkışlarında protesto, yemek boykotu vb. hazırlayıcı eylem biçimlerine başvurulmadan doğrudan üretimi durdurma eylemine geçilmiş. İşveren ve devlet sertlikle üzerine gelip yasadışı biçimde lokavt ilan edilince yoksulluk ve borçlarla kuşatılmış bilinçli bir öncülükten yoksun işçi birliği hasar almaya başlamış, kısmen bölünme ile karşı karşıya kalınmış. Üç gün gruplar halinde bilgilendirme ve geleceğe yönelik sermayenin ve devletin olası hamlelerine dair çok seçenekli bir mücadele, müzakere, örgütlenme programı üzerine tartışan işçiler; işverenle ilçe eşrafı arasında yürüyecek diplomasi süreciyle ilkeler tayin etmek, belediye başkanları, köy ve ilçe muhtarlarını sürece katılmasını organize etmek, işverenin işçileri bölme hamlelerini boşa düşürecek propaganda komiteleri oluşturmak, ilçe ve bölgedeki tüm siyasi partileri sorunun çözümü için bilgilendirmek ve taraf etmek, hukuksal mücadele kısmını sürecin en sonuna bırakmak gibi kararlarda ortaklaştı.

İlçeden maden işçileri adına heyetlerin Cengiz Holding'le Ankara'da yürüttüğü görüşmelerden sonra öncü konumdaki 35 işçinin dışında kalan tüm işçiler iş başı yaptı ve üretim başladı. 35 maden işçisinin direnişi baskılar, tehditler, gözaltılar, mahkemeler kıskacına rağmen değişik biçimlerde devam ediyor. Üç günlük direniş sonrasında direniş yenildi ama işçiler, mücadele geleneğine önemli dersler kattılar. Bundan sonraki kalkışmanın son derece örgütlü, disiplinli olması gerektiği konusunda hem fikir oldular. Sendikal örgütlenmeyi önlerine koydular.

Bartın Amasra'da Hattat Grubu'na ait Hema Madencilik bünyesinde kuyu ve galeri açma işi yapan 148 taşeron işçi, taşeron firmanın iflası gerekçe gösterilerek işten atıldı. İki aylık ücretlerini, kıdem, ihbar, yıllık izin vd alacakları ve işe geri dönüş talepleri ile işçiler, direnişe başladı. Maden Kanunu'na göre taşeron çalıştırmak yasakken Hema Şirketi, işçileri taşeron olarak çalıştırmıştı. Hema Şirketi sorumluluğun kendilerinde olduğunu kabul etmesine rağmen işçilere ücretlerinin ödenmesine dair verdiği sözü her seferinde yerine getirmemekte. İşçiler işe giriş-çıkışlarda, işletme kapısında yere yatarak, araç giriş çıkışını engelleyip haklarını alamaya çalışmak için yollarda direniyorlar. Hayatlarında herhangi bir direniş geleneği bulunmayan işçiler, madenci babalarından ve dedelerinden kendilerine aktarılanı güncelleyerek direniyorlar. Genel Maden-İş, ne işçiler işten atılmadan önce taşeron işçilerin sendikalaşma isteklerini kabul etmiş ne de direniş sürecince tek bir gün işçilerin yanına uğramamış durumda.

Her üç işletmede de direnen işçiler yalnızlıklarını, örgütsüzlüklerini aşmanın yolunun sendikadan geçtiğinin farkındalar. Bu nedenle tüm maden havzalarındaki maden işçilerinin meclisler yoluyla oluşturmaya çalıştığı bağımsız bir maden sendikası ağına dahil oldular.

Bağımsız maden sendikasının kuruluşu; tam olarak böyle bir sömürü cenderesindeki işçilerin birleşik mücadele ihtiyacına tekabül ediyor. Eskişehir'de, Murgul'da, Zonguldak'ta, Bartın'da, Soma'da, Hekimhan, Aşkale, Divriği, İliç ve Yatağan'da, İvrindi'de, Kütahya'da maden işçileri; devlete ve sermaye karşı bağımsız, kitlesel, birleşik mücadele örgütünü yaratıyor, olanaksızlıklar içinde cüretle ve onurla…

Üreten Biziz Yöneten De Biz Olacağız.

PATRONLAR, SENDİKA AĞALARI VE SINIFTAN KAÇANLAR:

KONAKLAR YIKILIR DİRENİŞ BAKİ KALIR

“ADALET HERKES İÇİN” SÖZÜ, KONAK DİRENİŞİ’NİN ÇEHRESİNE ÇARPAN KOCA BİR YALANDAN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLDİR. “HERKES İÇİN CHP”, “EMEKTEN YANA SOL SİYASET” SÖYLEMLERİ, CHP BELEDİYELERİNDE YAŞANAN İŞÇİ KIYIMLARININ GERÇEKLİĞİ KARŞISINDA HAVADA SALINAN SAMİMİYETSİZ BİR DİL SÜRÇMESİ OLABİLİR ANCAK.

CHP’li İzmir Büyükşehir Belediyesi, şirketlerinde çalışan ve tehditlere boyun eğmeyen işçilerden 258’ini açtıkları kadro ve geriye dönük haklarına ilişkin davalar nedeniyle işten çıkardı. İşlerine geri dönmek için direniş başlatan işçilerin mücadelesi, bu yazı kaleme alınırken 153. gününe girdi. İşçilerden Mahir Kılıç ise 153 gündür açlık grevinde ve sağlık durumu kritik bir aşamaya geldi. Konak Direnişi’yle birlikte ayyuka çıkan başka kritik ve aynı zamanda vahim durumlar da var. Aslında Konak Direnişi, direnişe başlayan 6 işçiyle sınırlı değil. Direnişin kazanımla sonuçlanması; esnek, kuralsız ve taşeron çalışma sistemine mahkum edilen, çalışma alanlarında tacize uğrayan, mobbinge maruz bırakılan on binlerce işçi açısından bir umut demek.

Direniş uzadıkça taşıdığı hafıza da büyüyor. Konak Direnişi geldiği an itibarıyla sadece işçilerin onurlu mücadelesiyle anılmayacak. Direnişi bölmeye, akamete uğratmaya, her türden manipülasyondan tutun da en kirli dezenformasyona, yalana, riyakârlığa kadar varan tutumlarla da anılacak. 15-16 Haziran’da direniş ruhuyla büyüyen DİSK, bugün, geçmişteki devrimci pratiğinin çok uzağındadır. O kadar uzağındadır ki, artık kendi üyesine sahip bile çıkamamaktadır. DİSK’in böyle bir gücü kuşkusuz ki vardır. Direnişte aldıkları tutum en rasyonel biçimde şöyle açık-

lanabilir: Onlar için; patronla kurulan göbek bağı ve oturdukları koltukların sağladığı sefahat, bedenini açlığa yatıran bir işçinin ölümüne feda edilebilecek bir şey değil. Konak Direnişi'yle feda edilen sadece 6 işçi değil, koca bir DİSK tarihi ve mücadele geleneğidir. Sendikalarda tutturulan pozisyonlara halel gelmesin diye sosyalist bir yapının çizgileri feda ediliyor. Sendikal rantın vahasında sahnelenen faydacı pratikler, dillerine pelesenk olmuş işçi sınıfı mücadelesini kavrayışlarındaki oportünizmi gözler önüne seriyor. Devrim ve sosyalizm mücadelesinde düzen içi siyaset arayışında olanlar, hiç kuşku yok ki kendi reformist çizgilerini sosyalist tahinin yaslandığı temel mücadele çizgisine, sınıf mücadelesine ve onun programına, tüm devrimci pratiklerine ikame edeceklerdir. Sendikal mücadeleyi sınıf mücadelesine indirgeyen, işçilerin ekonomik demokratik taleplerinin güvencesi olan sendikaları, kendi siyasal sosyal ve ekonomik rantlara kurban eden sosyalist görünümlü sendika ağalarının ve ondan beslenen "siyaset çizgilerinin" Konak Direnişi ile aralarına mesafe koymaları gayet normaldir. Normal olmayansa şudur; aldıkları astronomik maaşlarla sendikaların rantını yiyen bu zatların, İzmir siyasetinde önemi olan "emek ve demokrasi güçlerinde" yüksek oktavla yaptıkları sözcülüklerdir. Belediye bürokratlarına işten atılacakların listesini verdiğine dair hakkında şaibesi olan bir zevatın böylesi bir platformda sözcülük yapmasıdır. Daha da vahimi platforma ayar vermesi sosyalist hareketin geldiği içler acısı durumun en açık ifadesidir. Konak Direnişi'ne açıktan karşı çıkanlarla, durumun farkında olup direnişe uzaktan bakanlar aynı değirmene su taşımaktan başka bir şey yapmamaktadır.

"Adalet herkes için" sözü, Konak Direnişi'nin çehresine çarpan koca bir yalandan başka bir şey değildir. "Herkes için CHP", "Emekten yana sol siyaset" söylemleri, CHP belediyelerinde yaşanan işçi kıyımlarının gerçekliği karşısında havada salınan samimiyetsiz bir dil sürçmesi olabilir ancak. AKP ve sermayenin taşeron çalışma düzenine karşı çıkan CHP yönetimi, vekilleri ve belediye başkanları mevzu kendi belediyeleri olunca her defasında adeta üç maymunu oynamaktadır. 153 gün boyunca milletvekillerinden il ve ilçe düzeyindeki başkanlara varıncaya kadar Konak Direnişi'yle yakından ilgilenmemek, sorunu çözmek için çaba sarf etmeye dönük herhangi bir adım atmamış, vicdanını adalet arayışıyla kamçılamamış olanların, emek, sınıf, işçi, taşeron, kıdem v.s gibi cümlelerden oluşan samimiyetsiz söylemleri sırıtmanın ötesine geçerek kötü bir kahkahaya dönüşüyor.

Emek çevreleri ve sosyalist hareketin Konak Direnişi'nde verdiği sınav, onun devletten ve sermayeden bağımsızlığı iddiasına gölge düşürücü netliktedir. Genel-İş Sendikası'nda belirleyici siyaset olan HDP ve DBP susmuştur. DİSK yönetiminde konumu olan Halkevleri, ESP, SYKP, SODAP susmuştur. Genel-İş İzmir Şube yönetimlerinde belirleyici konumu olan EMEP susmuştur. CHP yönetimi ve vekillerinin suskunluğunu devrimciler anlar. Ancak sosyalizm davasındaki bu dost yapıların DİSK ve CHP patronajına bu kadar teslim olmaları kabullenilemez. Ne ilke açısından ne de anlayış açısından. Bu eleştiri bu gruplara mensup devrimcilere bir çağrıdır. Bu durumu acilen değiştirin yoldaşlar. Yoksa sosyalizm davasının bu topraklarda bağımsız bir zeminini kurmak daha çok emek gerektirecektir.

Konak Direnişi bugünki DİSK'in aynasıdır! Neden mi? Çünkü DİSK kendi üyesine sahip çıkma cüretinden yoksundur. AKP, sermaye ve devletin istediği DİSK budur. AKP'nin saldırdığı DİSK ise üyesi olsun olmasın işçilerin çıkarı için kavga eden DİSK'tir. Üst sınıfların endişesini kendine rehber edinip Maltepe dolgu alanına koşan, taşeron işçilerin işverenlerce derdest edilmesine sessiz kalan DİSK, AKP'nin sevdiği DİSK'tir. Biz AKP'nin sevincini kursağında bırakıp DİSK'i yeniden işçi sınıfının dövüşen merkezi haline getirme iddiasında olan Komitecileriz. Bunu başaracağız da.

Tarih; patronun, sendika ağalarının ve onlara o ya da bu düzeyde göbekten bağlı kimi "sosyalist" yapıların tutumları karşısında bir avuç işçinin haklı direnişini yazarken; onları utangaçça seyredenleri de başka bir biçimde yazacak elbette.

Konaklar yıkılır tıpkı saraylar gibi Mahirler'in direnişi baki kalır.

KOMÜNİZMİN VE HAKİKATİN KURUCU GÜCÜ OLARAK GENÇLİK

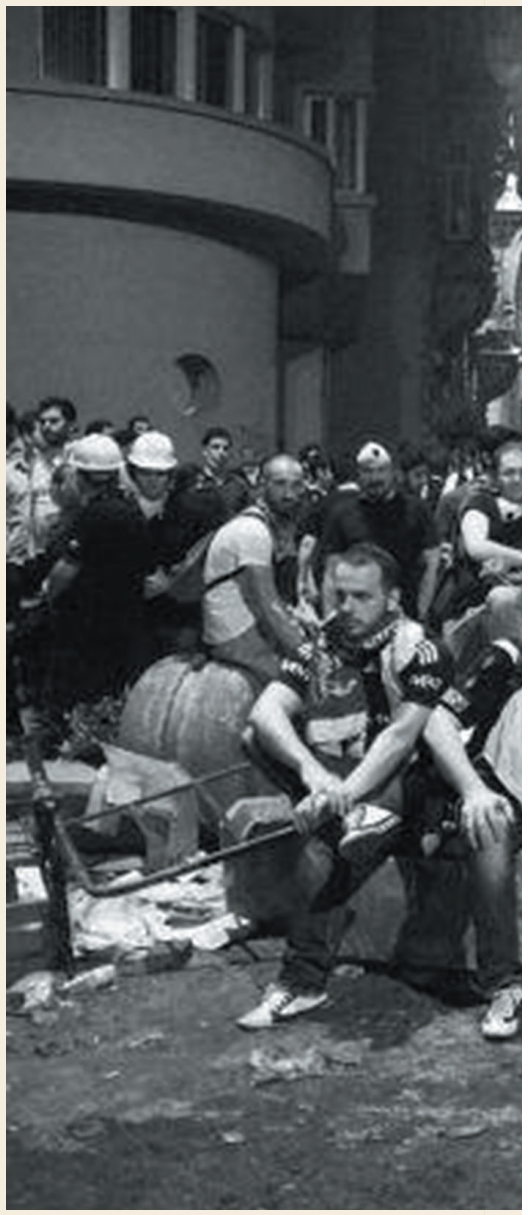

KAPİTALİZMİN NİHİLİZMİNE KARŞI YAŞAMIN, DAYANIŞMANIN, DOSTLUĞUN DEĞERLİ, ÖZGÜRLÜĞÜN İSE EN BÜYÜK ERDEM OLDUĞUNU VE ANCAK HERKES ÖZGÜRSE YAŞAMIN GÜZEL OLACAĞINI GÖSTERECEK OLAN KOMÜNİZMDİR. VE BU ERDEMİN VE GÜZELLİĞİN ÜZERİNDE YÜKSELECEĞİ TEMEL, "İNSANLIĞIN YARATTIĞI BÜTÜN HAZİNELERİN BİLGİSİ"DİR (LENİN). İŞTE GRAMSCİ VE MARX'IN HAKİKAT, LENİN'İN İSE NESNEL DOĞRU DEDİĞİ BU BİLGİ, EN ÇOK DA GENÇLİĞİN ELİNDE, GENÇLİĞİN COŞKUSUNUN İÇİNDEN BÜYÜYEREK TOPLUMU KUŞATACAK VE ÖZGÜRLEŞTİRECEKTİR.

> *"Hakikati anlatmak, birlikte hakikate varmak komünist ve devrimci bir edimdir"* (Gramsci).

Bu en kadim sorun, bu en çetin yürüyüş, bin yıllardır insanlığın ve doğanın geleceğini belirliyor: Hakikati bilmek ve hakikati gerçekleştirmek. İnsan varoldukça sürecek özsel bir çaba bu. Zira "Marx'ın teorisince çizilen yolu izleyerek nesnel doğruya (yine de onu hiçbir zaman tüketmeksizin) gitgide daha çok yaklaşıyoruz" (Lenin). Öyleyse özgürleşmenin en temel koşullarından birisi, hakikate yani gerçekliği tesis eden unsurların ve bağlantıların nesnel bilgisine ulaşmaktır ki hakikate varmak ve hakikati gerçekleştirmek ancak başkalarıyla birlik içinde olasıdır. Özgürlük mücadelesinin temelinde bu olanak yatar.

Özgürlük mücadelesinin parçası olma erdemine ortak olanlar ve bu uğurda bedel ödeyenler, özgürlük ateşini her seferinde biraz daha yükselterek kendilerinden sonrakilere devrediyorlar. Peki, nedir insanları hayatları pahasına coşkuyla ve neşeyle bu yolda yürümeye iten güç? Adı konulmuş olsun ya da olmasın; tüm sömürü ilişkilerinin, tüm sınıfların ve devletlerin ortadan kalktığı, herkesin özgürce toplumsal yaşamın kuruluşuna katıldığı, kimsenin kimseye hükmetmediği, her ihtiyacın ortak bir çabayla karşılandığı ve herkesin zamanını özgürce bilimle, felsefeyle, sporla, sanatla geçirdiği ve herkesin toplumsal ve doğal varoluşunu neşeyle gerçekleş-

tirdiği bir varoluş tarzının ifadesi olan "gerçek hareket ve insanın kendine dönüşü olarak komünizm"den bahsediyoruz. Ancak bu gerçek hareket bizi belli sınıflara ve sıfatlara mahkûm eden kimliklerden kurtararak doğamızı gerçekleştirebileceğimiz "evrensel tarihin" gerçek bir öznesi haline getirebilir.

Milyonları sürekli hırs, rekabet, iş ve kölelik peşinde koşturan kapitalizmin yarattığı nihilizmin en büyük düşmanıdır komünizm. Çünkü kapitalizmin nihilizmine karşı yaşamın, dayanışmanın, dostluğun değerli, özgürlüğün ise en büyük erdem olduğunu ve ancak herkes özgürse yaşamın güzel olacağını gösterecek olan komünizmdir. Ve bu erdemin ve güzelliğin üzerinde yükseleceği temel, "insanlığın yarattığı bütün hazinelerin bilgisi"dir (Lenin). İşte Gramsci ve Marx'ın hakikat, Lenin'in ise nesnel doğru dediği bu bilgi, en çok da gençliğin elinde, gençliğin coşkusunun içinden büyüyerek toplumu kuşatacak ve özgürleştirecektir. Bu nedenle de "komünist bir toplum yaratma güncel göreviyle karşı karşıya kalacak olan gençliktir" (Lenin). Ama neden kapitalizmin yıkıcılığının, nihilizminin, pespayeliğinin bunca hüküm sürdüğü yerde komünizm bir olanak olarak bu kadar az konuşuluyor? Neden tüm sınıfların ortadan kalktığı ve tüm ihtiyaçların herkes tarafından kolektif olarak karşılandığı ve bu nedenle de herkesin zamanını özgürce kullandığı bir üretim ve toplumsal ilişki tarzı olarak komünizm arzu edilebilir bir toplumsal sistem olarak görülmüyor? Neden insanlar özgürlükten "herkesin herkese karşı savaşı"nı (Hobbes) anlıyor ve herkesin özgür olmasından korkuluyor? Neden insanlar "sanki kurtuluşları için savaşıyormuşçasına, köleleşmek için savaşırlar" (Spinoza)? Kuşkusuz tüm bunların maddi ve ideolojik nedenleri var. Ama tam da bu olgular, devrim ve komünizm üzerine tekrar ve daha derinlemesine düşünmemizi zorunlu kılıyor.

Marx komünist devrimden "her bir bireyin özgürleşmesi, tarihin tamamıyla evrensel-tarihe dönüşmesi" olarak bahseder. Bu dönüşüm ise her bireyin hem toplumsal hem de doğal açıdan zengin etkinlikler ve ilişkiler içinde varoluşuyla gelişir ve derinleşir. Ve insan ne kadar farklı ve zengin ilişki tarzı geliştirirse "ancak bu yolla çeşitli ulusal ve yerel engellerden kurtulacak, (entelektüel üretim de dâhil olmak üzere) bütün dünyanın üretimiyle pratik ilişki içine girecek, tüm yeryüzünün bu her yönlü üretiminden (insanın yaratımları) yararlanma yeteneğine kavuşacak konuma gelecektir. Bireylerin evrensel-tarihsel el birliğinin ilk doğal biçimi olan her bakımdan bağımlılığı, bu komünist devrim yoluyla, insanların birbirleriyle etkileşimlerinden doğan, bugüne kadar kendilerine tamamen yabancı görüp korktukları ve boyun eğdikleri güçler üzerindeki denetime ve bilinçli egemenliğe dönüşecektir" (Marx). Öyleyse herkesin sahip olduğu varoluş gücünü özgürce geliştireceği, toplumsal ve doğal varoluşunu özgürce gerçekleştirdiği ve bunu kapitalizmin yaptığı gibi doğayla karşıtlık içinde değil bilakis insanın doğayı varlığının ve gücünün dayanağı olarak görerek yaptığı "gerçek hareket olarak komünizm", tüm insanlık ve sömürü tarihi üzerinde yükselecektir. Ve o zaman "geçmiş bugüne değil şimdi geçmişe hükmedecektir". Bunun maddi koşulları ise tüm insanlığın ortak gücü ve birikimi olan maddi üretimin, toplumsal birlik ve toplumsal özgürlük için ve elbette ki ekolojik bir varoluş tarzıyla kullanılmasından geçecektir. İşte devrimci gençliğin en büyük görevi de gerçek mutluluğun kaynağı da, kapitalizmin yarattığı sömürü düzenini, yoksulluğu, nihilizmi, doğa düşmanlığını ifşa etmek ve onu yıkacak gücü ve birliği inşa etmektir. Özgürlüğün ortak bir değer olduğunu ve özgürlüğün ancak toplumla ve doğayla birliğimiz üzerinden kurulabileceğini göstermek için çabalamak, devrimci gençliğin varlık nedenidir.

NOVAMED GREVİNDEN AVON DİRENİŞİNE: EMEK MÜCADELESİNDE KADIN DAYANIŞMASI

Depo, Liman, Tersane ve Deniz İşçileri Sendikası(DGD-SEN)'na üye oldukları için işten atılan Avon işçilerinin 64 gün süren direnişinin üzerinden 2 yıl geçti. Bu 2 yıl içerisinde, Avon deposunun örgütlenme sürecinde yer alan bizler, gerek yazılarımızda gerekse sohbetlerimizde, örgütlenme sürecinden ve direniş deneyiminden süzdüklerimizi tekrar gözden geçiriyor, tartışmalarımızı derinleştiriyoruz. Direniş sürecinde dayanışma talep ettiğimiz kadınlar tarafından en çok Avon direnişinin Novamed grevine benzer bir "kadın" direnişi olup olmadığı sorusu ile karşılaştık. Novamed grevi, birbirine paralel seferberliklerle (uluslararası sendikalarla bağlantı kuran KESK'li kadınlar, Avrupa Kadın Lobisine ulaşan feminist kadınlar vs.) TİS imzalanması sonucuyla dar anlamda amaca ulaştı. Ancak feminist seferberliğin geliştiği bağlamda, özgürlük hareketinin hedefleri daha geniştir dolayısıyla uzun ve süregiden mücadeleler gerektirir. Novamed Grevi'nin en önemli kazanımı sendikalar tarafında, sendika içi eril yapılanmaların dönüştürülmesi ve kadın işçilerin sendikal mücadelede daha etkin rol oynaması; feminist hareket tarafında ise çalışma yaşamında kadının ezilmesi yönündeki mücadelelere hız verilmesi olmalıdır. Bu bağlamda Avon direnişinin yapısı ve söylemini kimi zaman Novamed grevi ile kıyaslayarak incelemek hem sendikal hareket hem de kadın hareketi için faydalı olacaktır.

Novamed greviyle dayanışma gösteren kadınların büyük çoğunluğu iki temel noktayı referans almıştı: Grevcilerin kadın olmaları ve işçilerin kadın olmalarından kaynaklı olarak yaşadıkları ayrımcılık (hamilelik sırası gibi uygulamalar). Karşılaştığımız "kadın direnişi" sorusu da böyle bir içeriğe tekabül ediyordu. İlk olarak, Avon direnişçi işçilerinden biri kadın diğeri erkek idi. Fakat direnişle birlikte çalışma koşulları iyiye giden ve sendikal örgütlenmeyi içeride sürdüren işçilerin ezici çoğunluğu kadındı. Elbette kadınların bir direnişe başlaması, çoğu zaman hayatındaki tüm baskı mekanizmalarına karşı bir başkaldırıyı içerir ve erkeklere göre çok daha zor bir tecrübedir. Dolayısıyla direnişçilerin cinsiyeti önem taşır. Fakat işyeri örgütlenmeleri 'içerisi' ayrı 'dışarısı' ayrı olarak değerlendirilemez. Çünkü direnişin en önemli hedeflerinden biri içerde çalışan işçilerin elini güçlendirmek, içerdeki örgütlenmeyi desteklemektir. Aynı şekilde işyerinde çalışanlar da dışardaki direnişçilerle dayanışma göstererek örgütlülüğü yükseltir. Dolayısıyla Avon örneğinde, dışarda bir kadın işçi olmasına rağmen içerdeki 100'e yakın kadın da sendikal hakları için mücadeleyi büyüttü. Bu bağlamda kadın direnişi perspektifinin geliştirilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

İkinci olarak, örgütlendiğimiz hemen her işyerinde kadınların kadın olmalarından kaynaklı ayrımcılığa uğradığına şahit oluyoruz. Kadınlar çalıştıkları yerlerde tüm yetkinliklerine rağmen yükselemiyor. Erkek patronlar, şefler vs. tarafından tacize, mobbinge maruz kalıyor. Kadınlara regl izinleri verilmiyor. Dolayısıyla Novamed ile yapılan kıyasta, "Kadınlara özgü 'daha yakıcı' uygulamalar var mı?" gibi bir noktaya dikkat çekmek isteniyor diye düşünüyoruz. Bu yakıcılık meselesini anlamlandırmak için kadın hareketinin günümüzdeki politik çizgisine bakmak gerekiyor. Türkiye'de 1980'lerde yeniden canlanan kadın hareketinin gündeminde özel alanın politikleştirilmesi ve her alanda cinsiyetçiliğin görünür kılınması var. 1990'lardan itibaren, dünyada gelişen trendle paralel olarak feministlerin gündeminde özel alana ilişkin konular yer alıyor. Dolayısıyla Novamed grevinde kadın hareketinin refleksi, kadın doğurganlığını kontrol altına alan patronlarla karşılaşınca ortaya çıktı. Elbette bu sınırlı bir perspektifi işaret eder. Hem teorik hem de pratik olarak geliştirilmeye muhtaçtır.

Son olarak Avon direnişinin söylemi, 130 yıllık bir pazar geçmişine sahip olan, temel mottosunu 'kadınları güçlendirmek' olarak ortaya koyan Avon'un deposunda kadınlara yaptığı muameleyle çelişkisi üzerine kuruldu. Bu anlamda küresel sermayenin feminist söylemi araçsallaştırması ve vahşet koşullarında çalışan kadınların ezilmişliğini gizlemesi söz konusu. Avon sermaye grubu son dönemde feminizmin politik içeriğini çoraklaştırılıp feminizmi "havalı, erişilebilir, eğlenceli bir kimliğe" indirgeyen piyasa feminizmine uç bir örnek olarak önümüzde duruyor. Sadece sattığı ürünlerle değil, stratejisi ve firma içi yapılanmasına da feminist sos katıyor. Dolayısıyla piyasa feminizmiyle mücadele bağlamında böylesi direnişlerle dayanışmak kadın mücadelesi açısından önemli diye düşünüyoruz.

BÜYÜDÜK, BÜYÜDÜK DE NASIL VE KİMİN İÇİN?

TÜİK, Türkiye ekonomisinin 2017'de %7,4 büyüdüğünü açıkladı. 2017'ye dair büyüme verileri üzerinde çokça tartışıldı. Her şeyin güllük gülistanlık olduğunu söyleyenleri bir kenara bırakırsak, tartışmalar genel olarak iki unsur etrafında yoğunlaştı: Büyümenin sürdürülebilir nitelikte olmadığı ve 2016'nın sonunda TÜİK'in milli geliri hesaplama yönteminde yaptığı değişiklik. Bu iki husus da önemli hiç şüphesiz, ama belki de daha önemli bir şey var ki o da bu büyümeden emekçilerin payına ne düştüğüdür.

TÜİK'in hem büyüme hem yatırım hem tasarruf oranlarını zıplatan hesaplama değişikliğiyle başlayalım. Önemli eleştirilerden bir tanesi, TÜİK'in açıkladığı milli gelir serisindeki verilerle, yine TÜİK tarafından açıklanan endeksler arasında tutarsızlıklar olması. Ayrıca milli gelir serisindeki göstergelerle diğer ekonomik göstergeler arasındaki korelasyonun da bozulduğunu söyleyebiliriz. Servet artışı olarak değerlendirilmesi gereken inşaat rantlarındaki artışın katma değer artışı olarak ele alınıp inşaatın GSYH'ye katkısının şişirilmesi de bir diğer unsur. Önemli bir eleştiri de, yeni yöntemde önce cari veriler hesaplanıp bunlar fiyat artışından arındırılarak reel büyümeye ulaşıldığından (önceki yöntemde tam tersiydi), fiyat artışlarındaki eksik hesaplamanın büyüme oranını yüksek gösterdiğidir. Bu değişiklikler, Yunanistan'daki gibi bir istatistik faciasıyla sonuçlanır mı bilinmez ama daha çok tartışma götüreceği kesin.

Gelelim bu büyümenin kırılgan yanlarına. 2016'daki zayıf büyümenin ardından 2017'nin büyüme oranında bir artış bekleniyordu zaten. Ama (yöntem değişikliğini saymasak bile) oranın bu kadar yüksek çıkmasındaki en büyük etken, hükümetin elindeki neredeyse bütün kozları oynayarak verdiği teşvikler, kredi kolaylıkları ve iç talebi artırıcı politikalardı. Bunun sonucunda hem bütçe açığı hem de cari açık arttı. Diğer yandan, faiz ve döviz kurları, enflasyon ve işsizlik eşzamanlı olarak arttı veya yüksek kaldı. Teşvikler ve kamu harcamaları sonucunda artan ithalatın kaynağı da sermaye girişi değil, artan iç talep oldu büyük ölçüde. Daha öncesinde ise ülkeye giren sermaye hareketleri ekonomideki talebe yön veriyordu. Yurtdışından sermaye girişinde bir artış (ya da yeteri kadar bir artış) olmadan ithalata olan talebin artması da son dönemde dövizdeki artışın önemli sebeplerinden biri (diğer bir sebepse, döviz borcu çok fazla olan özel sektörün döviz talebinin artmış olması). Örneğin; 2017'de teşvik belgesi alan 174 milyar TL'lik yatırımın yaklaşık üçte birinin ithal makine-teçhizat alımında kullanılması planlanıyor. Yani dış kaynak sıkıntısı kapıda gözüküyor. Henüz ciddi bir sermaye çıkışı yaşanmadığını da vurgulayalım. Mehmet Şimşek'in sermaye ve siyasi iktidar açısından ılımlı ve yapıcı tespitlerinin bile ağzına tıkanması, herhangi bir çatlak sese dahi tahammül olmadığını da gösteriyor.

Büyümeye yol açan etkenlerden biri de 2017'de dış ticaret hadlerinin düşmesi sonucunda, bir önceki senenin fiyatlarına göre hesaplanan ihracat ve ithalat rakamlarının büyümeye yaptığı katkı oldu. Bunun literatürdeki adı ise "yoksullaştıran büyüme"dir. Zaten dolar cinsinden GSYH, (2016'da 862 milyar dolardan) 2017'de 851 milyar dolara, kişi başına GSYH de 10.597 dolara düştü. Üstüne üstlük bu hesapta ortalama dolar kuru 3,65 TL olarak alındı; yani bu düşüşün ilerleyen dönemde de süreceğini söyleyebiliriz.

Şimdi de asli meseleye bakalım. Çalışanların GSYH'den aldığı pay 2016'da %36,5'ken, 2017'de %34,5'e düştü. 2017'de çalışanlara yapılan ödeme cari fiyatlarla %12,9 artarken, sermaye kazancı ve rantındaki artış %26,3 oldu. Üstelik bu süre zarfında çalışan sayısı da arttığından, kişi başına işgücü ödemesindeki artış %9,4'te kaldı. Yani yaklaşık %12'lik enflasyonu göz önünde bulundurduğumuzda emekçilerin ücretleri reel olarak gerilemiş oldu, hem de ekonominin reel olarak %7,4 büyüdüğü bir dönemde. Yani çok açık bir şekilde emekçilerden alıp sermayeye veren bir büyüme bu.

12 Eylül sonrasına ne kadar da benziyor, değil mi? Devalüasyon ve ücretlerin düşürülmesiyle artırılmaya çalışılan bir rekabet gücü, sermaye lehine yapılan yasal düzenlemeler ve teşvikler sonucu sermaye sınıfına aktarılan kaynaklar, tabii bütün bunları "sürdürülebilir" kılmak için de zor aygıtının oynadığı rol…

SEÇİM OYUNU VE SOL

ERDOĞAN'IN KAYBETMESİ, ÜLKENİN TÜM EZİLENLERİ GİBİ SOLA DA KISA SÜRELİĞİNE NEFES ALDIRACAKTIR. BU "DEMOKRASİNİN ZAFERİ" OLMAYACAK, ANCAK BASKI VE ŞİDDETTEN DOLAYI BELİNİ DOĞRULTAMAYAN TOPLUMSAL MUHALEFETİN TOPARLANMASI İÇİN BİR FIRSAT YARATACAKTIR. BU NEDENLE ÖNÜMÜZDEKİ SEÇİMDE SOL BİR ATIMLIK BARUTUNU HARCAYARAK VE RADİKAL SÖYLEMLERLE KENDİNİ KANDIRARAK SEÇİM OYUNUNA FİGÜRAN OLMAMALIDIR.

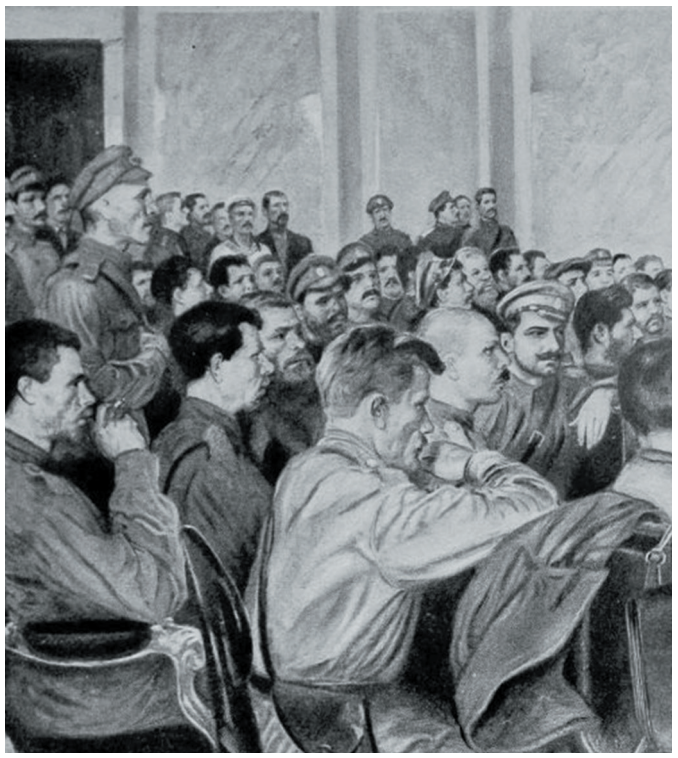

Burjuvazinin egemenliği altında seçimlerin oyundan ibaret olduğunu anlatmaya kalkışsak bunu, son seçim kararı kadar iyi ifade edemezdik. Her fırsatta erken seçimi küçümsedikten sonra erkenin de erkeni bir seçim kararı almak ve ertesi gün kürsüye çıkıp bir yandan "seçim şarkılarımızdan tanıtım malzememize kadar her şeyimiz hazır" diye övünürken diğer yandan muhalefetle "daha adayları bile belli değil" diyerek dalga geçmek, başka nasıl açıklanabilir ki? Üstelik yasada seçim kararını meclisin alacağı yazılı olduğu halde, rejimin "tek adamı" usulen bile olsa buna uymayıp seçim tarihini açıklıyor. Artık meclis başka bir karar alabilir mi? Bütün kararları bir kişinin belirlediği ve OHAL istenildiği kadar uzatıldığı halde yine de seçime gidiliyor. Neden? Bunun genel ve ülkeye özgü gerekçeleri üzerinde kısaca duralım:

Genel nedenler

Oy sandığı ve meclis, burjuva siyaset kurumunun en önemli araçlarıdır. Darbeciler ve faşist yönetimlerce bile kolay terk edilmezler. Elbette nedeni demokrasi severlikleri değil, kapitalizm ve burjuvazinin çok katmanlı/çok bileşenli karakterine uygun bir siyaset izlemek zorunda kalmalarıdır. Bu düzende seçim, "dar alanda kısa paslaşmalardan" ibaret bir oyundur. Egemenlerin kendi aralarındaki kimi sorunları sonuca bağlarken ezilenlerin yönetime rızasını da tazelemeye yarar. Yurttaşların "temsil edilmesi" ya da "hükümet politikalarına yön vermesi" ile ilgisi yoktur. Seçkinler için "demokrasi", ezilenler açısından ise "diktatörlük" anlamına gelen siyaset pratiklerine onay yaratmak için yapılır.

Kapitalizm, rekabet ve tekelin iç içe yaşandığı bir işleyişe sahiptir. Benzer biçimde, burjuvazi de yekpare bir bütün değildir; sürekli birbirinin yerini almaya çalışan değişik çıkar çevrelerinin kâr dürtüsü etrafında örülü ilişkiler ağıdır. Burjuva partileri bir yandan farklı çıkarlar doğrultusunda birbirleriyle rekabete girerken diğer yandan seçimleri kazanarak sınıfın ortak çıkar ve egemenliği adına hükümet olmaya çalışırlar. İster ele geçirdikleri siyasi gücü isterse egemen sınıfın belli bir kesiminin çıkarlarını korumak için olsun; özel çıkarları, sınıfın genel çıkarlarını sarsmadan savunurlar. Beceremeyen, er geç siyaset dışına düşer. Dolayısıyla yalnızca seçimi kazanan değil, çizili sınırlar içinde kalan bütün siyasi aktörler toplumu egemenler adına ikna etmekle görevliymiş gibi çalışırlar. Ve bir biçimde bunun ödülünü alırlar. Nitekim son seçim kararının yankısı henüz havadayken "böyle ani seçim mi olur" demek yerine hepsinin de "hazırız" demesi, bu kurala uygun bir davranış olmuştur.

Egemenler birbirleriyle ne kadar tepişse de temel çelişki; ezen ve ezilenler arasındadır. Bu çerçevede, seçim süreci ve sonuçlarının siyasal iktidarın beklentilerine ters düşmesi düşünülemez. Egemen sınıf, paraya ve ayrıcalıklara dayanarak siyaset yapmayı hak olarak görür. Yetmediği yerde, hile-hurda devreye girer. Hukuk, bu yolları meşru göstermek için vardır. Zaten belli bir gücün yol göstericiliği olmadığında, yönünü bulamayacak kadar kördür. Bu düzende hukukun rehberi, doğal olarak siyaset ve sermaye seçkinleridir. Dolayısıyla ezilenlerin gücünün olmadığı yerde seçimlerden sonuç beklemek, hayalciliktir.

Egemen siyaset anlayışı, kendi düzenlediği bu oyuna ezilenleri de katmak için yoğun çaba harcar. Düzen partileri bu amaçla, "demokratlık" ve "kabadayılık" arasında gidip gelen görüntüler vererek ve böylece ilgi çekmeye çalışarak ikiyüzlü bir yarışa girerler. Yanı sıra, siyasal iktidarın düşmanlarına olağan zamanlarda uyguladığı baskının dozu seçim gerekçesiyle geçici olarak azaltılabilir. Yine de uygunsuz gelişmelere karşı yasa, kolluk gücü, yargı ve hapishaneler hazırdır. Böylece ezilenlerin, düzene ilişkin siyasi beklentileri seçimlerle sınırlandırılarak egemenliğe boyun eğmeleri kolaylaştırılır.

Özel nedenler

Türkiye'de ortalama 2 yılda bir yerel, genel, cumhurbaşkanlığı seçimleri ya da referandum gerekçesiyle sandığa gidiliyor. Elbette bu rastgele nedenlerden değil, toplumsal çelişkilerle ilintili olarak yaşanıyor. Clausewitz'in savaşla ilgili ünlü tanımına benzer biçimde, "seçimler, siyasetin olağan akışının başka araçlarla sürdürülmesidir" diyebiliriz.

Bilindiği üzere, Türkiye, kapitalizmin gecikmeli ve yukarıdan aşağı geliştiği bağımlı bir ülkedir. Toplumun sahibi ve yöneticisi siyasal iktidar, iç güçlerden ibaret değildir. Ülkenin tarihsel mirası ve kapitalizmin küresel işleyişi çerçeve-

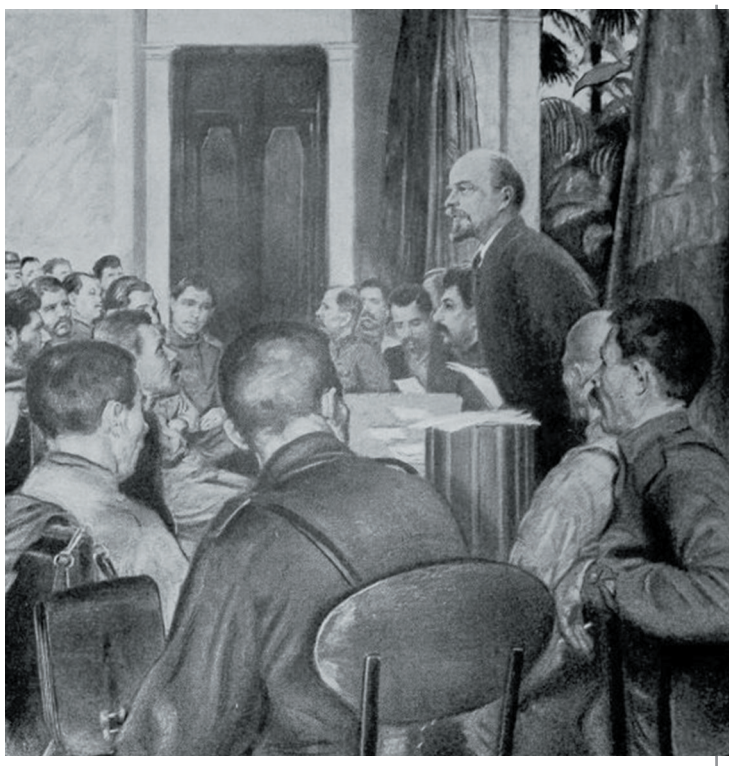

sinde, benzeri ülkelerdeki gibi Türkiye'de de küresel finans oligarşisi, siyasal iktidarın en önemli ortağıdır. Emperyalizm bu ülkeleri savaş ya da darbeler gibi doğrudan müdahalelerle olduğu kadar, çeşitli yaptırımlarla güçlendirilmiş antlaşmalar çerçevesinde askerî, finansal, diplomatik, ticarî, istihbarat, kültürel ve benzeri ilişkiler aracılığıyla da yönlendirir. "Tek adam" rejimleri, her ne kadar kendi halkını baskı altına alarak emperyalizmin sömürüsünü kolaylaştırsa da, günümüzde kapitalizm açısından bir istikrarsızlık nedenidir. Çünkü emperyalizmin kendi içindeki bölünmüş çıkarları, tek adamlara geniş hareket alanı ve birçok seçenek sunabilmektedir. Dolayısıyla otoriter rejimler yalnızca kendi halkından görebileceği tepkiler yüzünden değil, aynı zamanda küresel kapitalizmin öznitelikleri bakımından da öncelikli bir tercih değildir. Türkiye'de Kürt Sorunu çözülemediği için, emperyalizmle daha uyumlu bir toplumsal yapıya geçilemiyor. Erdoğan'ın bu sorunu çözmek vaadiyle hükümet olup bugün tam tersi bir yönde ilerlemesi, kendisine duyulan güvensizliğin başlıca kaynağıdır. Erdoğan, bu güvensizlikten doğan boşlukları bir yandan Rusya ile yakınlaşarak ve emperyalist ülkelerin çelişkilerinden yararlanarak kapatmaya çalışırken öte yandan, sürekli seçim kazanarak Türkiye'de tek muhatabın kendisi olduğunu herkese kanıtlamak zorundadır. Bir siyasi özne olarak Erdoğan'la paylaştığımız bu konjonktüre nasıl gelindiğini kısaca hatırlayalım:

Cumhurbaşkanı seçimleri, makamın sembolik olduğu dönemlerde bile hep gerilimli geçti. Nedeni, ülke içi siyasal iktidar güçlerinin resmî, sivil/Batıcı ve muhafazakâr kanatları arasındaki geleneksel rekabetti. 12 Eylül Anayasasının cumhurbaşkanı ve başbakana eşit yetkiler vermesiyle bu bölünmüşlük kurumsallaştı. Devlette iki başlılık oluştu ve her kritik aşamada sorunlara yol açtı. Bu durum, başkanlık arayışlarını güçlendirdi. Hatırlanacağı üzere, bu yoldaki en önemli adım olan cumhurbaşkanının halkoyuyla seçilmesi kararı, 2007'de TBMM'deki cumhurbaşkanı seçimi sırasında Genelkurmay Başkanlığı web sitesinden yayımlanan 27 Nisan "e-muhtıra" sonucunda mecliste oluşan konsensüs çerçevesinde alındı. İyi düşünülmemiş bir anayasa değişikliğiyle referanduma gidilerek gereken hukuksal düzenleme yapıldı. 16 Nisan 2017 referandumuyla bu düzenleme bir kez daha değiştirilerek iktidar partisinin isteğine uygun hale getirildi. Darbe girişimi de içinde olmak üzere birçok etkenin bir araya gelmesi sonucu, genel olarak siyasal iktidarın "yerli ve milli" bileşenlerinin ve özel olarak Erdoğan'ın çıkarlarının kesiştiği bir noktada, bugünkü "tek adam rejimine" ulaşıldı.

Ne durumdayız?

Bilindiği üzere, olağan takvime göre 2019 Martı'nda yerel, 2019 Kasımı'nda cumhurbaşkanı ve milletvekili seçimleri yapılacaktı. Dolayısıyla yerel seçim, cumhurbaşkanlığı seçiminin ilk turu gibi geçecekti. Birçok kentte belediye başkanlarını görevden almasından da anlaşılacağı üzere, Erdoğan'ın yerel seçimlerde oy kaybı olasılığı vardı. Bu ise doğrudan cumhurbaşkanlığı seçimini etkileyebilirdi. Cumhurbaşkanı ve başbakanın durumu lehlerine çevirmek için aylardır kamu kaynaklarını kullanarak seçim gezileri yapması da yetmemiş olmalı ki oylar daha da gerilemeden acil olarak seçime gitme kararı alındı. Amaç; muhalefeti gafil avlayarak koltuğu korumaktır.

Önümüzdeki seçim; Erdoğan ve ailesi, bir çıkar şebekesine dönüşmüş partisi ve büyük oranda tamamlanan yeni rejimin geleceği bakımından önemlidir. Erdoğan'ın kazandığı takdirde konjonktürde önemli bir değişim görülmeyeceği, aynı doğrultuda yine, inişli çıkışlı ve sık sık birbiriyle çelişen kararların alındığı süreçlerde yeni dostluk arayışları ya da düşman ilân etmelerle, kendi sonuna doğru ilerleyeceği düşünülebilir. Kaybetmesi durumunda ise çıkar temelinde oluşturulan derme çatma iktidar bloğunun dağılması ve bunun artçı sarsıntılarıyla bir belirsizlikler dönemine girilmesi olası görünüyor. Bu aynı zamanda, rejim güçlerinin varlığını sürdürüp sürdüremeyeceğinin gerçek koşullarda sınanacağı bir dönem olacaktır. Dolayısıyla, seçimin Erdoğan ve belirsizlikler arasında geçeceği söylenebilir. Ezilenlerin belirsizlikten değil, asıl olarak düzenin istikrarından korkması gerekir. Çünkü istikrar, mazlumun sömürü ve zulüm cenderesine alınarak sesinin kısılması anlamına gelir. Bu yüzden Erdoğan'ın kaybetmesi, ezilenler açısından iyidir.

Ancak bunun üzerinden hayal kurulmamalıdır. Çünkü Erdoğan'ın kaybetmesi "demokrasinin zaferi" olmayacak, yalnızca baskıdan dolayı başını kaldıramayan muhalefetin toparlanması için geçici bir fırsat yaratacaktır. Bu seçimde sol, bir atımlık barutunu harcayarak ve "siyasi gerçekleri açıklama, ortak aday, seçim platformları" vb. söylemlerle kendini olduğundan büyük göstermeye çalışarak kandırmamalı, seçim oyununa figüran olmamalıdır. Ortada meşruiyeti sorgulanacak bir seçim olmasına rağmen bu yönde bir irade ve örgütlenme, dolayısıyla boykot koşulları yoktur. Yeni rejim ve vekilliklerin kolayca düşürülebilmesi nedeniyle, milletvekili seçiminin artık bir önemi kalmamıştır. Açık ve net olarak, Erdoğan'ın kaybetmesi için çalışılmalıdır. Bunun önkoşulu ise, HDP'yi yok saymadan ya da görünmez olmaya zorlamadan bir cephe siyaseti izlemektir. Böylece seçim kaybedilse bile, sonrası için hazırlanılmış olur. Ancak Erdoğan gitse bile bizi günlük güneşlik günlerin beklemediği unutulmamalıdır. Seçim ortamının nispî rahatlığından yararlanarak halka yalan söylenmemelidir. Bize lâzım olan geçici seçim birliktelikleri değil, gerçek mücadele örgütleri ve siyasal iktidar karşısında birleşik devrimci bir duruştur.

OMUZ OMUZA
ÖZGÜRLÜĞÜN GENÇLİĞİ OLMAYA

HEMEN HEMEN HER GÜN ÜLKENİN FARKLI BÖLGELERİNDEN GÖZALTI VE TUTUKLAMA HABERLERİNİN GELDİĞİ ŞU GÜNLERDE BU YOĞUN BASKIYI ÜZERİNDE EN ÇOK HİSSEDEN TOPLUMSAL KESİMLERDEN BİRİ DE GENÇLİKTİR. GENÇLİĞİN ÜLKE GENELİNDE UYGULANAN ZORBALIĞIN DİREKT HEDEFİ HALİNE GELMESİNİN BİRİNCİL SEBEBİ; HİÇ ŞÜPHESİZ Kİ, AKP'NİN GENÇLİĞİN DEĞİŞTİRİCİ VE DÖNÜŞTÜRÜCÜ GÜCÜNE, SOL CENAHTAN DAHA ÇOK İNANIYOR OLMASIDIR.

Ülkenin sezon finali yaklaşırken Saray rejimi, toplumsal muhalefet üzerindeki şiddet dozunu gitgide artırmaya devam ediyor. Düzenin her yerden dökülmeye başladığı son dönemde, işçi grevlerinin ayan beyan sermaye adına yasaklanmasından tutun da 8 Mart'ta sokağa çıkmak isteyen kadınların gözaltına alınmasına kadar yaşananlara baktığımızda Reis'in en ufak bir çatlak sese dahi tahammülünün kalmadığı ortadadır.

Devletin çekirdek yapısındaki çözülmeyle başlayan ekonomik ve siyasal alanda da devam eden kriz süreci, OHAL ve KHK rejimi ile ertelenmeye çalışılırken toplumsal alanda en liberal özgürlük talepleri bile marjinalize edilmektedir. Terör kavramının en basit demokratik talepleri içine alacak şekilde genişletilmesiyle doğru orantılı olarak, ülkede terörist(!) sayısı da her geçen gün artırılmaktadır.

Gençliğin Hakikatle Olan İlişkisi ve Hakikat Düşmanları

Hemen hemen her gün ülkenin farklı bölgelerinden gözaltı ve tutuklama haberlerinin geldiği şu günlerde bu yoğun baskıyı üzerinde en çok hisseden toplumsal kesimlerden biri de gençliktir. Gençliğin ülke genelinde uygulanan zorbalığın direkt hedefi haline gelmesinin birincil sebebi; hiç şüphesiz ki, AKP'nin gençliğin değiştirici ve dönüştürücü gücüne, sol cenahtan daha çok inanıyor olmasıdır.

Toplumsal muhalefetin yükseldiği hangi döneme, hangi ülkeye bakarsak bakalım isyan dalgasının taşıyıcısının gençlik olduğunu görmemiz mümkündür. Yegâne gayesi; temel çelişkinin sürekliliğini sağlamak olan dönemin egemenleri gençliği sosyal, kültürel imkanlarla oyalamak, oyalayamadığını fark ettiği aşamada geleceksizlikle tehdit etmek, sindirmek, mahkûm etmek gibi türlü yollarla ehlileştirmeye çalışmaktadır.

Gençlik; dünyadaki değişimleri algılayabilmek, değişen çelişkileri kavrayabilmek ve bunları hakikatin ışığında en radikal ve en farklı yollardan eleştirebilmek yetisine sahiptir. Özellikle bilimsel bilgiye ulaşma imkanlarının daha erişilebilir olduğu üniversitelerde gençlik, hakikati görebilmek konusunda diğer toplumsal kesimlere nazaran daha şanslıdır. Tam da bu nedenle, üniversiteler ve üniversite gençliği egemenlerin, ülkemiz ve içinden geçtiğimiz dönem bazında da Saray rejiminin direkt olarak hedefi durumundadır. Üniversiteleri kontrol altına almak ve hatta daha açık ifade etmek gerekirse, işgal etmek isteyen iktidar, bu amacına ulaşabilmek adına dönem dönem farklılaşan ama bir süreklilik arz eden çeşitli politikalar uygulamaktadır. Bu politikalardan bir tanesi; çeşitli kültürel yapılardan birçok gencin, bir araya geldiği üniversitelerde kendi doğalında taşıdığı farklılıkları derinleştirmektir. Bu politika ışığında görece daha muhafazakar ailelerden gelen gençleri kendi saflarına çekmeye çalışırken; daha liberal veya daha idealist genç kesimi kariyer planları ve gelecek vaatleriyle oyalayıp bencillik ve rekabet duygusuyla zehirlemekte; içinde yaşadığı topluma dair kaygılar taşıyan ve ülkesine dair kafa yoran, içinde bulunduğu alandan başlayarak ülke çapında bir değişim için politikalar üretmeye çalışan devrimci/sosyalist veya demokrat öğrencileri ise polis, özel güvenlik görevlileri, disiplin cezaları ile

sindirip üniversitelerden uzaklaştırarak diğer öğrencilerin gözünde kriminalize etmeye çalışmaktadır. İlk kesimden sayabileceğimiz gençler, gençliğin ortak sorunlarını görmekten uzaklaşmaya, içinde bulundukları alana yani, üniversiteye yabancılaşmaya başlamaktadır. Bu yazının amacı ise; üçüncü bir kesim olarak adlandırdığımız devrimci/sosyalist/demokrat gençliğin üzerindeki baskıya dikkat çekmek ve bu şiddet sarmalını aşabilmeye dair, aslında hepimizin bildiği bazı yöntemleri hatırlatmaktır.

Yukarıda da bahsettiğimiz gibi, AKP rejiminin üniversiteler üzerindeki baskısı daha dün başlamış bir olay değildir. Eğitim sistemindeki değişiklikler, üniversitelerin karakollaşması, özel güvenlik görevlilerinin takviye polis kuvvetlerine dönüştürülmesi, turnike ve geçiş sistemleriyle üniversitelerin her alanının denetim altına alınması, akademisyenlerin ihracı ve son olarak Reis'in prototipleri diyebileceğimiz: kayyum rektörler. Bu çok yönlü saldırı politikasıyla birlikte içinde bulunduğu topluma dair sorumluluk hisseden ve öğrencilere "kötü" örnek olabilecek akademisyenlerin ihracı ve yerlerine "işimdeyim, gücümdeyim akademisyenleri"nin getirilmesiyle bilimsel üretimin baltalandığı, her türlü kulüp faaliyetinin çeşitli bahanelerle işlevsizleştirildiği, afiş asmak, bildiri dağıtmak gibi bütün politik faaliyetlerin yasaklandığı, en ufak bir basın açıklaması veya anma programına bile izin verilmeyerek öğrencilerin okul koridorlarında işkenceyle gözaltına alındığı yahut tutuklandığı bir saçmalıklar silsilesi yaşanmaktadır.

Reis Boğaziçi'nde Özgürlük İstiyor, Hay Hay Mösyö!

Tüm bu karanlık tabloyu somut bir örnek üzerinden incelemek gerekirse, Boğaziçi Üniversitesi'nde yaşanan son olaylara özellikle bakmak gerekmektedir. Hatırlayacağınız üzere Reis, Boğaziçi Üniversitesi'ni "yerli ve milli" olmamakla suçlayıp hocaların belli bir fikre sahip olmayan öğrencilere kapılarını kapattığını söyleyerek özgürlük ortamının olmamasından yakınmıştı. Bu açıklamadan birkaç ay sonra hükümetin Afrin'de yürüttüğü işgali destekleyenlere karşı "İşgalin, katliamın lokumu olmaz" yazılı pankart açan öğrenciler, okulun orta yerinde darp edilerek gözaltına alındı. Öğrenciler, uzatılan gözaltı süresi boyunca işkence gördü ve gözaltına alınan öğrencilerden birçoğu tutuklandı.
Sonrasında ve halen daha, okulun içinde sivil araçlarla polis noktaları kurulmuş olup okul çıkışında, tamamen hukuksuz bir şekilde alınan öğrenciler bu noktalarda sorgulamalara ve tehditlere maruz kalıyorlar. Arkadaşlarının tutuklanmasının ardından, doğal olarak bir korkuya kapılan öğrencilerin bu şekilde okul çıkışında zorla alıkoyulmalarla birlikte, tamamen dirençleri kırılmaya çalışılıyor.

Pekala, devletin en üst kademesinden okuldaki güvenlik memuruna kadar seferber olduğu bu devlet şiddetinin en açık hali karşısında arkadaşlarımız hapisteyken bizler de evlerimizde mi tutsak olacağız? Barışın sesini yükseltmenin yanında, tutsak edilen arkadaşlarımızın sorumluluğu da üzerimizdeyken bizler, bir kenara çekilip olayların durulmasını mı bekleyeceğiz? Cesaretimizi korumakta güçlük çektiğimiz bu noktada, en bilindik yöntemle dönüp tarihimize bakmamız gerekmektedir. Farklı dönemlerde, farklı hükümetler, farklı reisler benzer politikalarla gençliği sindirmeye çalışmıştır. Gençlik ise ısrarla, dirençle ve mutlaka omuz omuza en yıkılmaz düzenleri yerle bir etmiş, en heybetli zalimlik abidelerini tarihin tozlu sayfalarında unutulmaya mahkûm etmiştir. Arkadaşlarımızı oradan almak, barışın ve özgürlüğün sesini yükseltmek, tüm bunlara sebep olan düzene karşı savaşmak hepimizin tarihsel sorumluluğudur.

En kısa sürede üzerimizde kurulmaya çalışılan bu korku imparatorluğuyla yüzleşip hakikati kuşanmamız gerekmektedir. Madem her şeyin farkındayız, madem biliyoruz ki Afrin Operasyonu açık bir işgaldir, arkadaşlarımız haksızca hukuksuzca tutsak edilmiştir, bir avuç insanın yığınla emekçinin emeğini gasp etmesiyle kuruluyor bu saraylar saltanatlar, bilim, edebiyat, sanat, felsefe olmaksızın manasızdır hayat, bizce de çocuklar çiçeklerin koynunda uyumalıysa eğer; teorimizle pratiğimizi buluşturmanın vaktidir. Aklımızı, bedenimizi, şiirimizi, felsefemizi korkudan arındırıp özgürlükle donatma vakti gelmiştir. Bir kez daha selam verelim öyleyse Spinoza'ya "Özgür insanın, ölümden daha az düşündüğü hiçbir şey yoktur. Onun bilgeliği; ölüm değil, yaşam üzerine tefekkürüdür."

Birilerinin değil, özgürlüğün gençliği olmaya ve mutlaka omuz omuza.

BİR DİSTOPYANIN DEVRİMCİLERİ

Yazarlığını ve yönetmenliğini Özgür Kaymak'ın yaptığı Şehir Tiyatroları oyunu "Son", bir kadın emeği eseri ve Türkiye'deki ilk distopik tiyatro oyunu olması hasebiyle fazlaca değerli. Son, bize toplumsal değerlerin yaratımında üst-akıl kurgusunun rolünü, devlet aklının toplumu izlediği pencereyi, daha yakından baktığımızda ise bilgiye erişim tekelini, devlet nezdindeki fişlemeler ve sermaye düzenin yarattığı sömürüye dayalı sınıflı toplumu ve güler yüzlü faşizmi en karikatürize şekilde sunuyor.

Oyun bir distopya olarak bize, "Alaycı Kuş" serisini veya "Fahrenheit 451"i hatırlatıyor diyebiliriz. Bilinmeyen bir ülkede ve bilinmeyen bir zamanda hakikati kuran tüm gerçekler, dijital ortama aktarılmış ve bu sistemin kontrolü ise devlet erkindedir. Yeni gerçeklerin inşası için hafızayı silen yemekler bedava olarak insanlara dağıtılmakta ve dijital sistem dışındaki tüm bilgi kaynakları yok edilmeye çalışılmaktadır. Yoksulluğun ve sefaletin devam ettiği bu ülkede, insanlar sınıflarına göre damgalanmışlardır ve insanların sınıflarına ayrılan bölgelerde yaşamaları bir kuraldır. Kendi aidiyetinizi bile devletin kurduğu bu faşist yönetimin başvurduğu hamasi söylemler ise sürekli olarak sermaye düzenini devam ettirmek için tekrarlanmaktadır.

Tüm bu çabalar, şu gerçekliği atlamaktadır; hakikati kuran gerçekler, hala bedava yemekleri yemeyenlerin hafızasındadır ve bir grup insan bu gerçeklerin peşindedir. Biliyoruz ki verili gerçekliği sorgulama hali insan olmaya içkin bir haldir ve normalliği kurmaya çalışan suni çabalar bu hali asla alt edemezler. Kendi meşruiyetlerini kurmak isteyen sınıflar, daima gerçekliğe ulaşma hakkını bir mülk gibi ellerinde tutarlar. Bu bazen tarih yazımında bazen ana akım medya düzeninde bazen de kitlesel eğitimde karşımıza çıkar. Hakikati bulmak, göstermek ve en baskıcı dönemde bile bunun savunusunu yapmak, her daim onurlu ve devrimci bir tutumdur. Bu yüzden, oyun, bize zamanımızın hakikat savunucuları olan hocalarımız, gazetecilerimiz ve korku düzeni karşısında baş eğmeyen herkesi hatırlatıyor.

Oyunun hikayesine dönersek; kurulu normalliğe varoluşuyla isyan olan sonsuzluğun yıldız yürekli gökkuşağı çocuklarından "Şanslı" karakteri, gerçekleri arama amacı ile artık boşuna yaşamamış olacağını ve yok olursa da böyle onurlu bir uğurda yok olacağını bilerek, öfke kusmaktan öte bir şey yapan biri olarak kendisini şanslı hissetmektedir. "Bankacı" karakteri, üst sınıf burjuva olarak tarifleyebileceğimiz bir karakter olarak çıkarları belli bir noktaya kadar hegemonik sınıfla paralel gitmiş, sınıftan ayrıldığı noktada ise onlar tarafından dışlanmıştır. Sınıf aidiyetini geri kazanmak ve kendini kanıtlamak için gerçekleri sayılarda aramaktadır. ve

OYUN BİR DİSTOPYA OLARAK BİZE, "ALAYCI KUŞ" SERİSİNİ VEYA "FAHRENHEİT 451"İ HATIRLATIYOR DİYEBİLİRİZ. BİLİNMEYEN BİR ÜLKEDE VE BİLİNMEYEN BİR ZAMANDA HAKİKATİ KURAN TÜM GERÇEKLER, DİJİTAL ORTAMA AKTARILMIŞ VE BU SİSTEMİN KONTROLÜ İSE DEVLET ERKİNDEDİR. YENİ GERÇEKLERİN İNŞASI İÇİN HAFIZAYI SİLEN YEMEKLER BEDAVA OLARAK İNSANLARA DAĞITILMAKTA VE DİJİTAL SİSTEM DIŞINDAKİ TÜM BİLGİ KAYNAKLARI YOK EDİLMEYE ÇALIŞILMAKTADIR.

bu anlamda amaç olarak, diğer karakterlerden ayrıldığı söylenebilir. "Sarhoş" ise şimdinin küskün devrimcilerine denk düşecek bir ruh haliyle sürekli şüpheci ama hala biraz umutlu, yaşama çabasını ve amacını kaybetmiş, lümpen bir hayat sürmektedir. Devamlı bu çabayı sorgular ve gerçekleri arama konusunda öncü bir tavır alan "Karşılayıcı", karakterini sürekli, "bir siz mi akıllısınız?", "diğer insanlar neden burada değil o zaman?", "insanlar böyle mutlu. Belki kimse fark etmek istemiyordur, ne dersin?" gibi sorularla sıkıştırır. Karşılayıcı, daima kendinden emindir, çünkü bu çabanın o farkındalığı doğuracağını ve rüya sandıkları gerçeklerin kanıtlarını bulacaklarından emindir. Diğer iki karakter ise, "Kaçak" ve "Çiçekçi"dir. Kaçak karakteri, savaşın şart olduğu bu kurulu sistemde savaşmaktan kaçmış, durmadan geçmişi hatırlamaya ve gerçeklerin yazılı olduğu işaretli kağıtları bulmaya çabalarken Çiçekçi karakteri de yaşadıkları düzenin ne kadar sıkıcı ve renksiz olduğundan, insanların tepkisizliği ve aynılığından dem vurmakta ve nostaljik bir özlemle, hakikat savaşçılarını ara sıra ziyaret etmektedir.

Pekala, nedir bu baskı düzenine sebep olan? "İnsanların belli bir kriz anında, farklılıklarına rağmen bir araya gelmiş olmaları ve bunun ekonomiye zarar vermesi"… Böyle diyor oyunda. Sizce de çok tanıdık değil mi? Tanıdık tabii ve daima da tanıdık gelecek bu hikaye bize. Çünkü hep umutları, insanlığımızı ve hatta dayanışmamızı dahi kendi çıkarları için hakikati yöneterek devşirdikleri güçle kontrol etmeye çalışanlar olacak.

Sürekli yaratılacak kriz ve kararsızlıklar, davranışlarımızda korunmaya ihtiyaç duyma durumunu çoğaltacak ve yönetilebilecek birey sayısını artıracaktır ama bu çabalar en çetin zamanlarda dahi mücadele edilmesini önleyemeyecek. Savaş politikaları, güvenlikleştirme söylemleri, suni düşmanlıklar, fişlemeler ve polis düzeni bunların hiç biri Şanslıları, Kaçakları ve Karşılayıcıları tamamen tüketmeye yetmez.

Bu yüzdendir ki oyun karakterleri, aslında anlatılan distopik dönemin devrimcileridirler. Geçmiş ve gelecek insanlık tarihinin en onurlu savaşını, kendi çıkarlarını aşarak insanlara taşımaya çalışmak ve bunu programlı bir şekilde bu amaç etrafında birleşerek yapmak… Toplumdaki korku düzenini çoğalarak yıkabileceğimizin bilincinde ve bu amaç uğruna toplumsal kriz anlarını tetikleyecek bir örgütlülük, distopik bir hikayede bile karşımıza çıkıyorsa distopyalarda çizilen tablodan çok da farklı olmayan şu zamanda bu, neden mümkün olmasın?

"GÜNEYİN İSYANI"

KÜRESEL İŞÇİ SINIFININ YÜKSELİŞİ ÜZERİNE

KİTABIN EN ÖNEMLİ TEZİYSE ŞU: SANAYİNİN UCUZ İŞGÜCÜNE SAHİP COĞRAFYALARA KAYMASIYLA AVRUPA VE KUZEY AMERİKA'DA İŞÇİ SINIFI KAYBOLMAYA YÜZ TUTMUŞ OLABİLİR; FAKAT ASYA VE AFRİKA'DA ENDÜSTRİYEL ÜRETİM İLE BİRLİKTE PROLETERLEŞME DALGASI SÜRATLE DEVAM ETMEKTEDİR. BUGÜN SANAYİ İŞÇİLERİNİN SAYISI TARİHTE HİÇ OLMADIĞI KADAR BÜYÜK BİR SAYIYA ULAŞMIŞTIR.

Neo-liberal ekonomi politikalarının savunulmaya ve uygulanmaya başlandığı 70'li ve 80'li yıllardan itibaren içine zaman zaman Batı Marksistlerini dahi alan sol cenah ve liberal, sağcı kesimler arasında şöyle bir yargıda bulunmak moda haline gelmişti: "Geleneksel anlamda üretim sektöründe çalışan, fabrika ve imalat işçisi diye adlandırdığımız, kapitalist toplumsal sistemi yıkma misyonu biçilen işçi sınıfı ortadan kalkmıştır." İşçi sınıfının artık tarihe karıştığını söyleyen ve hâlâ modasını koruyan bu iddia, esnek çalışma koşullarını, yeni teknolojilerin getirdiği otomasyon ve robotlaşmayı örnek göstererek, katma değerli işlerin ve hizmet kollarının genişlemesiyle birlikte sanayi sonrası topluma geçtiğimizi dillendirerek kendisine dayanak oluşturma gayretinde oldu. Oysa gözden kaçırılan bir gerçek vardı: Marx'ın öngördüğü gibi proleterleşme küresel ölçekte var gücüyle etkisini sürdürmekte ve sanayi-imalat işçileri azalmak yerine kat be kat artmaktadır.

İşte geçtiğimiz günlerde Türkçe çevirisi yayınlanan, Immanuel Ness'in yıllar süren gayretleri ve araştırmaları sonucu 2016'da hazırladığı eser, "Güneyin İsyanı" yukarıdaki tespitlerin ne kadar yanıltıcı olduğunu, işçi sınıfının küresel ölçekte gerek nicelik gerekse nitelik olarak nasıl bir büyüme ivmesi içinde olduğunu anlatmaktadır. Ness, işçi sınıfının güncel durumundan öte onların ortak sorunlarına, ortak yapısal özelliklerine, özellikle de mücadelelerine ve örgütlenme girişimlerine önemli bir ışık tutuyor. Kitabın en önemli teziyse şu: Sanayinin ucuz işgücüne sahip coğrafyalara kaymasıyla Avrupa ve Kuzey Amerika'da işçi sınıfı kaybolmaya yüz tutmuş olabilir; fakat Asya ve Afrika'da endüstriyel üretim ile birlikte proleterleşme dalgası süratle devam etmektedir. Bugün sanayi işçilerinin sayısı tarihte hiç olmadığı kadar büyük bir sayıya ulaşmıştır.

Güneyin İsyanı, bize proletaryanın önemini kaybetmek şöyle dursun Güney Yarıkürede ciddi bir sayısal güç oluşturduğunu göstermektedir. Hatta Kuzey Yarıkürenin bu ucuz işgücünü sömürerek ve emperyal politikalarla zenginleştiği düşünüldüğünde, yoğunluğu Güney Yarıküreye kayan işçilerin ekonomik ve siyasi mücadelelerinin önemini arttırdığı da önemli bir gerçektir. Gelişmiş ülkelerin zenginliği ve konforu artık Çin, Hindistan, Güney Afrika gibi ülkelerde yoğunlaşan yüz milyonlarca işçinin sömürüsüne dayanmaktadır. Ayrıca bu işçilere ev sahipliği yapan ülkelerin yönetimleri ve kapitalistleri, emperyalist merkez ülkelerle eklemlenme biçimlerinden dolayı kendi işçilerini ve halklarını geleceğin meta tüketicileri olarak görmemektedir.

Dahası Ness'in doğrudan alandan derlediği bilgiler ışığında, Güney Yarıküredeki işçilerin sürekli itaat etmeleri için büyük bir baskı mekanizması kurulmuş durumdadır. Serbest ticaret bölgelerinde, madenlerde ve büyük sanayi merkezlerinde çalışan milyonlarca işçi, yedi yirmidört güvenlik güçleri ve gözetleme mekanizmalarıyla baskı ve denetim altında tutulmaktadır. Kimi zaman bu işçilerin sağlık imkânları, okulları, sadece aileleriyle birlikte oturacakları evleri dahi yoktur. Çoğunluğunu göçmenlerin (özellikle de kırdan göçenlerin) oluşturduğu yedek işgücü orduları bugün Güney Yarıkürede, 1800'lü yılların Avrupa'sını solda sıfır bırakacak bir sayısallığa ulaşmıştır. Bu da güvencesizliği kalıcılaştıran bir etmendir. Dikkat çekici bir diğer olgu da küresel rekabet koşullarının sürekli ucuz işgücüne ihtiyaç duyması sebebiyle gelişmekte olan ülkelerde emek koşullarının gelişmesinden ziyade, tarihsel olarak emeğin daha fazla hakka sahip olduğu Batı ülkelerinde de gerilemeye başlamasıdır.

Bu durumda işçilerin imdadına, sosyalistlerin hep söylediği gibi, reformcu ve uzlaşmacı politikaların ötesinde kendi öz örgütlenmeleri, sendikal faaliyetleri ve dayanışmaları koşmaktadır. Ness'in kitabı Güney Yarıküredeki işçilerin sendikal mücadeleleriyle ilgili önemli gerçekler sunmaktadır. Öncelikle Güney Yarıkürede bağımsızlaşma sürecinde kurulan sendikalar veya sendikal federasyonlar bugün kendi ülkelerindeki ekonomik-politik düzenle tamamen aynı düzlemde hareket eder olmuştur. Ucuz işgücü ve ihracata dayalı üretim sayesinde küresel ekonomiye eklemlenen ülkeler, bu koşulların devam etmesi adına işçi örgütlenmelerini kendilerine bağlı/devletçe tanınan sendikal yapılarla kontrol etme derdindedir. Dolayısıyla işçi sınıfının militanlığına yukarıdan çizgi çekmeye dönük politikalar kalıcılaşmıştır. Ancak kitabın gösterdiği üzere, Güney Yarıkürede kümelenen milyonlarca emekçi gerek çalışma koşullarının ve ücretlerin sürdürülemez oluşunun getirdiği öfke ve çaresizlikle gerekse küresel ekonominin yeniden üretimi için taşıdıkları önemi kavramanın özgüveni ve cesaretiyle, 2010'lu yıllarda kendi bağımsız sendikalarını veya işçi örgütlenmelerini oluşturmaya dönük girişimlerde bulunmaktadır.

Güneyin İsyanı, bize günümüz proletaryasının militanlığı hakkında şunları söylemektedir: Emekçiler artık haklarını savunmaları için bürokratik sarı sendikaların kılavuzluğuna ihtiyaç duymamaktadır. Güney Afrikalı madenciler, Hindistanlı kır işçileri, Çinli imalat işçileri bağımsız sendikal faaliyetleriyle her türlü baskıya gerekirse canlarını dahi vererek direnmeye devam etmektedir. Uzlaşmacı, Keynesyen dönemde hükümetler ve sermayedarlar arasındaki politik-ekonomik ilişkilere rabıtalanan geleneksel sendikacılık bugün gerilemektedir. Çünkü sendikaları hayatta tutacak şey işçilerin radikal talepleri ve militanca mücadeleleridir. İşte bugün bu gerçeği tarihin en büyük proleterleşme dalgasının yarattığı küresel işçi sınıfı her yerde deneyimleriyle tekrar tekrar hatırlatmaktadır.

SOMA KATLİAMI'NIN 4.YILDÖNÜMÜNDE SOMA'DAYIZ!

KATİLİ TANIYORUZ